Akbaba

Yıldız Fırtınası

19-2-1953

TURHAN

000441

Daima Pazarlıksız Satış Yapan

DEKORASYON Mağazasının

BÜYÜK TENZİLÂTLI

Satışını Kaçırmayınız

DEKORASYON
BEYOĞLU İSTİKLÂL CAD. No. 353

TALİH YOLU

EMLÂK BANKASI
TASARRUF HESAPLARI

LEVENT VE KOŞUYOLU

evlerine iştirâk etmek üzere bankamızda bir ev hesabı açtırmanız veya herhangi bir şube ve ajansımızda mevcut paranızdan kâfi mikdarı bu ev hesabına naklettirmeniz gerekmektedir.

İmza Ettiriniz!

★ Yusuf Ziya Ortaç, Cuma ve Cumartesi günleri, Akbaba - Aydabir Yayınevinde, saat 10 dan 12 ye ve 15 ten 17 ye kadar arzu edenlere, son eseri (Üç Katlı Ev) i imzalıyacaktır.

★ Üç Katlı Ev, üç devrin: Saltanat, Meşrutiyet, Cumhuyet nesillerinin romanıdır.

★ Fiyatı 150 kuruştur.

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel ,Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yeğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza, Turhan, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinççağ, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

★

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Telefon
21811

000442

Akbaba

Sayı : 50 — Cilt : 2 — 19 ŞUBAT 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Kiralar

Eh, nihayet kiralar meselesi de halledildi demektir: On bir ay sonra, cümlemize birden «Hey gaziler yol göründü!» 1954 seçimlerine, galiba Çadırcılar kapısından gireceğiz. Hani, siyasî dirayet de buna derler doğrusu!

Demokrat parti haysiyet divanı başkanı Bay Aytemiz'in bir önergesi... Pardon, bir takriri, Mecliste çoğunlukla... bir daha pardon, ekseriyetle kabul edilmiş.

Ben zaten ötedenberi iddialı isimlerden ürkerim.. İşte, bu sefer de birbirinden üstün üç kelimenin narına yandık: Haysiyet... Ay... Temiz!

Ne dersiniz? Devlet baba, Bulgaristan göçmenlerine gösterdiği şefkati bizlere de gösterip, beykoz çayırında mı olur, Hacıosman bayırında mı olur, kiraci evlâtlarına bir «Apartman göçmenleri mahallesi» kurar mı acaba?

Tevekkeli ecdadımız «Dünyada mekân, ahrette iman» dememiş. Rivayete göre bazı milletvekilleri bu atasözüne, dört elle sarılmış ve ahretini bilmem ama, maşallah dünyasını mamur etmiş!

Acaba, gelecek Şubat «Kaldırım-Palas» a dökülecek vatandaşlar, bu apartman sahibi mebus beylerin kapılarını çalıp: «Biz geldik!» deseler nasıl olur?

Malûm ya, onlar vekil ise bunlar da asîl!

Eskiden bizde hükûmetin adı «Halk hükûmeti» idi. Eğer son günlerde değişmediyse, Cumhuriyetin tarifi de «Halk idaresidir».

Siz söyler misiniz bana: Bizde halkın çoğunluğu ev sahibi midir, kiracı mı?..

Tasarruf hakkı imiş?. E, öyle ise bu hakkı çiftçinin buğdayına, bakkalın peynirine, hattâ şoförün otomobiline niçin tanımıyoruz?

Yoksa vatandaşa, evden ziyade araba mı lâzım?

Eveeeet, anlıyorum, anlıyorum: Araba lâzım... Ama, galiba cenaze arabası!

Yusuf Ziya ORTAÇ

HAŞARATLA MÜCADELE!..

Acaba ne yapacaktı ?

Gazetelerde okudum: Bir şoförün ehliyet cüzdanını almışlar. Sebep: Arabasında kocaman bir saldırma bulunmuş!..

Düşünüyorum: Şehir içinde yolcu taşımaktan başka işi olmayan bu adam, saldırmayı ne yapacaktı acaba?.. Elma mı soyacaktı?. Kalem mi yontacaktı?

Hani bir gün Nasrettin Hocanın da üstünde böyle bir pala bulmuşlar:

— Nedir bu? diye soranlara:

— Yanlış kazımak için, demiş.

— Canım, demişler, kitaptaki küçücük bir yanlış için böyle koskoca bir saldırmaya ne lüzum var.

Hoca acı acı gülmüş:

— Vallâhi, demiş, bazı öyle büyük yanlışlara rastlıyorum ki, bu bıçak bile küçük gelir!

Ne dersiniz, acaba müşteriler hakkında şoförün de böyle bir iddiası var mı?

— Vallâhi, bazı öyle yolculara rastlıyorum ki, bıçak değil, tabanca bile az gelir!

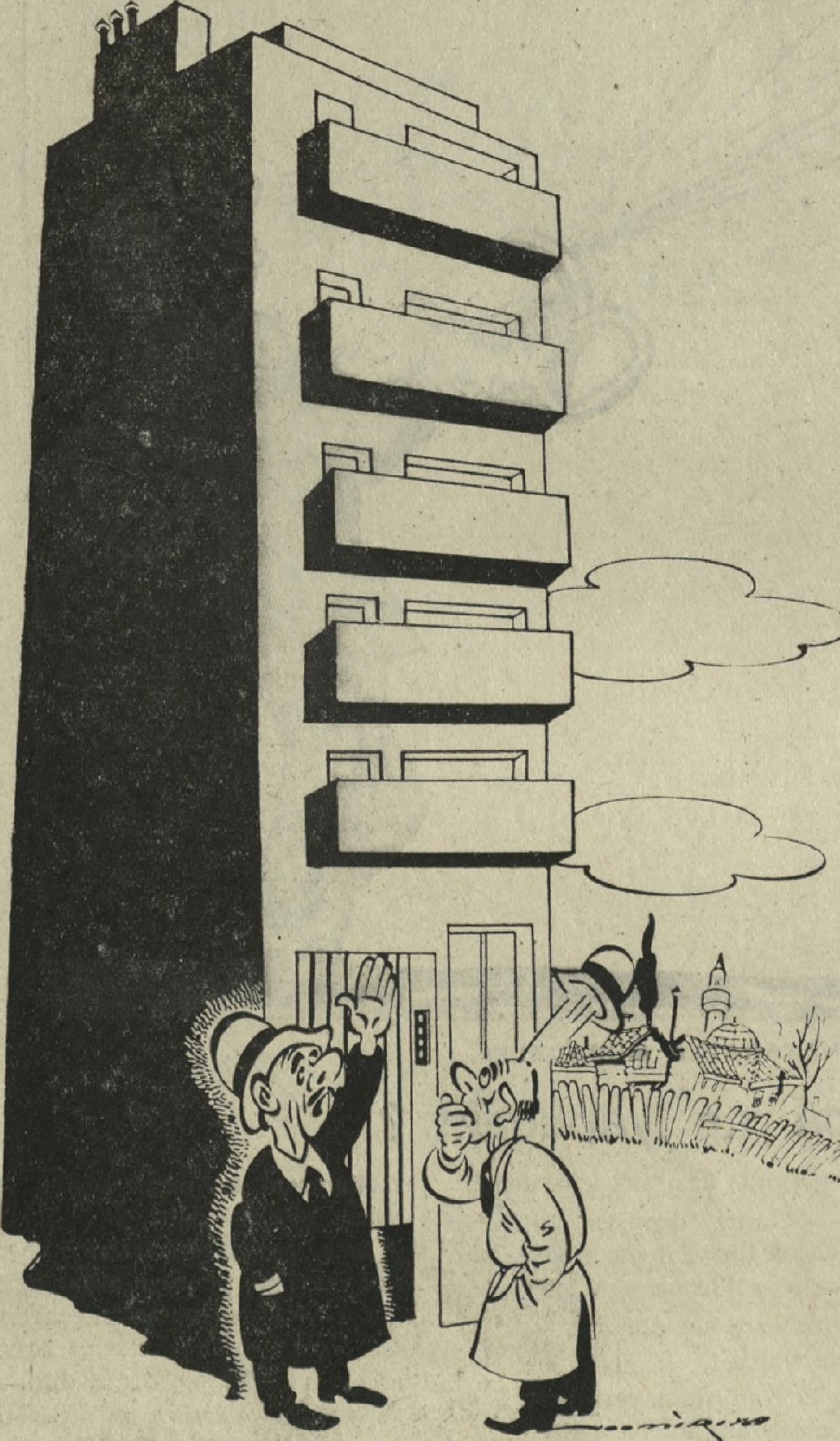
Ama, sayın şoförlerimiz kusura bakmasın: Şimdiye kadar müşteriyi dövüp soyan şoför çok duyduk ama, şoförü dövüp soyan müşteri henüz hiç duymadık!

Hani, bir ata sözü vardır: «Minareyi çalan kılıfını hazırlar» derler. Bu, belki mümkündür. Fakat otomobilde bulunan saldımaya uygun bir mazeret kılıfı bulmak? Hayır, bu imkânsız!.

000443

— Piyasa kesat abi, yeni bankalar kurulalı bize iş kalmadı!...

— Yeni apartmanın mı?
— Evet... Görüyorsun ya, memleketin imarına nasıl çalışıyorum!.

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

— ÜÇÜNCÜ FASIL —

[Karagöz eliyle üstünün tozunu, toprağını silker. Hacivat, Karagöze bir bardak soğuk su içirir.]

Karagöz — Gitti mi o adam?

Hacivat — Gitti!

Karagöz — Hele çok şükür, güle güle gitsin! Sana bir şey söyliyeyim Hacivat, sen benim dostum değilsin!

Hacivat — O nasıl lâkırdı, Karagözüm? Ben de senin dostun değilsem, senin dostun kim?

Karagöz — Orasını bilmem amma, dostum olsan, bu dertli halimde, arayıp tarayıp başıma sen de bir dert getirmezdin!

Hacivat — Ben senin başına ne dert getirdim?

Karagöz — Daha ne getireceksin? Baksana, şu üstüme başıma! Yeni ayıldım yahu!

Hacivat — Aman Karagözüm, ben sana tanınmış meşhur adamları, üstadları bulup getiriyorum. Kadir kıymet bilmezsen ben ne yapayım?

Karagöz — Kadir kiymet bilmedik de ne yaptık, Hacivat?

Hacivat — Daha ne yapacaksın? Tatlı tatlı konuşurken şırak diye düşüp bayılmak olur mu?

Karagöz — Nasıl bayılmayım, yahu! Şunu deme, bunu deme! Kalem deme, kâğıt deme! İçime hafakanlar bastı. Adamcağız, dilimiz varken, bizi dilsiz yapıp konuşturmıyacak! Her neyse... Şimdi bunları bırakalım, Hacivat. Bu züğürtlükle bizim halimiz ne olacak?. Kendimize bir iş bulalım!

Hacivat — Bulalım!

Karagöz — Senin işin var mı?

Hacivat — İş olmasına işim var!

Karagöz — Ulan Hacivat, neye böyle lâstikli, acaip konuşursun! Doğru cevap versene, işin var mı, yok mu?

Hacivat — İş olmasına işim var.

Karagöz — Fesüphanallah! Sen sabırlar ver yarabbi! Doğru konuşsana, Hacivat, işin var mı, yok mı?

Hacivat — Kızma, Karagözüm, doğru konuş dedin, doğru konuşuyorum: İş olmasına işim var!

Karagöz — Behey mendebur, ben senin boş gezenin boş kalfası olduğunu bilmez miyim? Ne işin var, söyle!

Hacivat — Hepsini sayayım mı?

Karagöz — Say!.

Hacivat — Kızılayda üyeyim, bir!.

Karagöz — Ya?!... Bilmiyordum bak bunu!

Hacivat — Yeşilayda da üyeyim, iki!

Karagöz — Kuzum senin, Fatin Gökmen üstadımız gibi işin hep böyle aylarda, yıldızlarda mı?

Hacivat — Daha başka yerde de var: Topkapı Fukaraperver cemiyeti üyesiyim. Sonra efendime söyleyim, İstanbul hemşehrileri cemiyeti üyesiyim, gürltü ile mücadele derneği üyesiyim?

Karagöz — Ey!

Hacivat — Hür fikirleri yayma cemiyeti üyesiyim. Sonra, eski eserleri koruma cemiyeti üyesiyim! Sonra, Adaları güzelleştirme cemiyeti üyesiyim. Daha sonra, İstanbulun beş yüzüncü fetih yılını kutlama komitesi üyesi! Ama, bu sonuncunun ismi var, cismi yok!

Karagöz — Vay, vay, vay! İşin başından taşıyor desene!

Hacivat — Öyle!

Karagöz — Bunlardan ayda şöyle topluca eline ne geçiyor?

Hacivat — Hiç!

Karagöz — Nasıl hiç?

Hacivat — Basbayağı hiç! Bunlar hayır cemiyetleri. Para ile değil, bilâkis üste para verilir!

Karagöz — **(Hacivadın başına yumruğu indirerek)** Ulan, öyleyse deminden beri bana bu boş lafları ne dinletip duruyorsun?

Hacivat — Vurma, Karagöz, alimallah seni Hür fikirleri yayma cemiyetine şikâyet ederim!

Karagöz — Nereye edersen et! Ben sana elimize beş, on para getirecek bir iş bulalım, diyorum!

Hacivat — Ha... Para getirecek bir işse, o başka! Yalnız iş bulmadan önce maksadını iyice anlayım: Az mı getirsin, çok mu?

Karagöz — Şunun sorduğu suale bak! Elbette çok getirsin ama, az da getirse eyvallah!

Hacivat — Zarar etmek tehlikesi de olmasın mı?

Karagöz — Olmasın!

Hacivat — Zahmetsiz bir iş mi olsun?

Karagöz — Zahmetsiz olması iyidir. Fakat zahmetli de olsa katlanırız, ne çare?

Hacivat — Sermayesiz bir iş.. Cebimizden para koymıyacağız değil mi?

Karagöz — Para nerede ki koyalım!

Hacivat — Buldum, buldum! Hemen başlıyalım!

Karagöz — Başlıyalım. Ne yapıyoruz?

000444

Hacivat — Bir banka!

Karagöz — Soyacak mıyız?

Hacicat — O nasıl lâkırdı Karagözüm, bir banka açıyoruz. Adı (Bizim Bank) olacak.

Karagöz — Vah zavallı Hacivat, züğürtlük beynine vurmuş! Behey sersem, banka açmak kim, biz kimiz! Bangerlik nerde, biz nerdeyiz? Ne bankacılıktan anlarız, ne hesap işlerine aklımız erer. Ne de sermayemiz var?

Hacivat — Ay, bu bankaları açanlar, bankacılıktan anlıyorlar mı? Onların sermayeleri mi var?

Karagöz — Ne yapıyorlar, öyleyse!

Hacivat — Hiç, lotaryacılık!. İkramiye dağıtacağız diye halktan yüzde iki fazle para alıyorlar. İhtiyacı olanlara senetle, sepetle, teminatla yüzde on ikiden borç veriyorlar. Ahmedin parasını Mehmede vereceksin. Yüzde onu senin! Bundan bir miktarını ikramiye diye iki üç ayda bir dağıtacaksın, o kadar... Böylece orta da milyonlar dönüyor!

Karagöz — İyi iş yahu!

Hacivat — İyi iş ya!. Kârını hesap et, ne tutar? On binde bin, elli binde beş bin... Yüz bin de onbin, beş yüz binde elli bin... Taş atıp da kolun yorulacak değil ya!

Karagöz — Âdeta aklım bu işe yatmıya başladı, Hacivat!

Hacivat — Elbette yatacak! Onların yaptığını biz neye yapmıyalım? Ama bizimki, o kadar şatafatlı olmaz, Biraz esnaf işi olurmuş. Yüz elli lira yatırana değil, on beş lira yatırana ikramiye veririz. Maçkada apartman olmaz da, Edirnekapıda bir ev olur. Olmaz mı?

Karagöz — Neye olmasın?

Hacivat — Bizim tasarruf defterlerimiz mika mahfazalı olacak yerde, meşin kaplı oluverir!

Karagöz — Neden olmasın!

Hacivat — Bizim kumbaramız saatli nikel kumbara olacağına, toprak kumbara oluverir.

Karagöz — Neden olmasın? Ben çocukluğumda bu toprak kumbaralarda para biriktirirdim!

Hacival — Sıva kollarını öyleyse hemen işe başlıyalım! Oturduğun evin sokak üstündeki odasını (Bizim Banka) merkezi yaparız. Duvarını, camını, çerçevesini silip boyarız. Ben gider, veresiye bir kaç düzine toprak kumbara, bir kaç düzine de küçük cep defteri alırım. Yol üstüne **(Bizim Banka)** diye kocaman bir levha asar, kenarlarına bir Karagözle bir de Hacivat taktık mı, iş tamam!

Karagöz — Sana kötü bir haber vereceğim Hacivat!.

Hacivat — Nedir, hayrola?

Karagöz — Ev sahibi, kiraların serbest bırakılacağını duydu, bizi evden çıkartacak, sonra da..

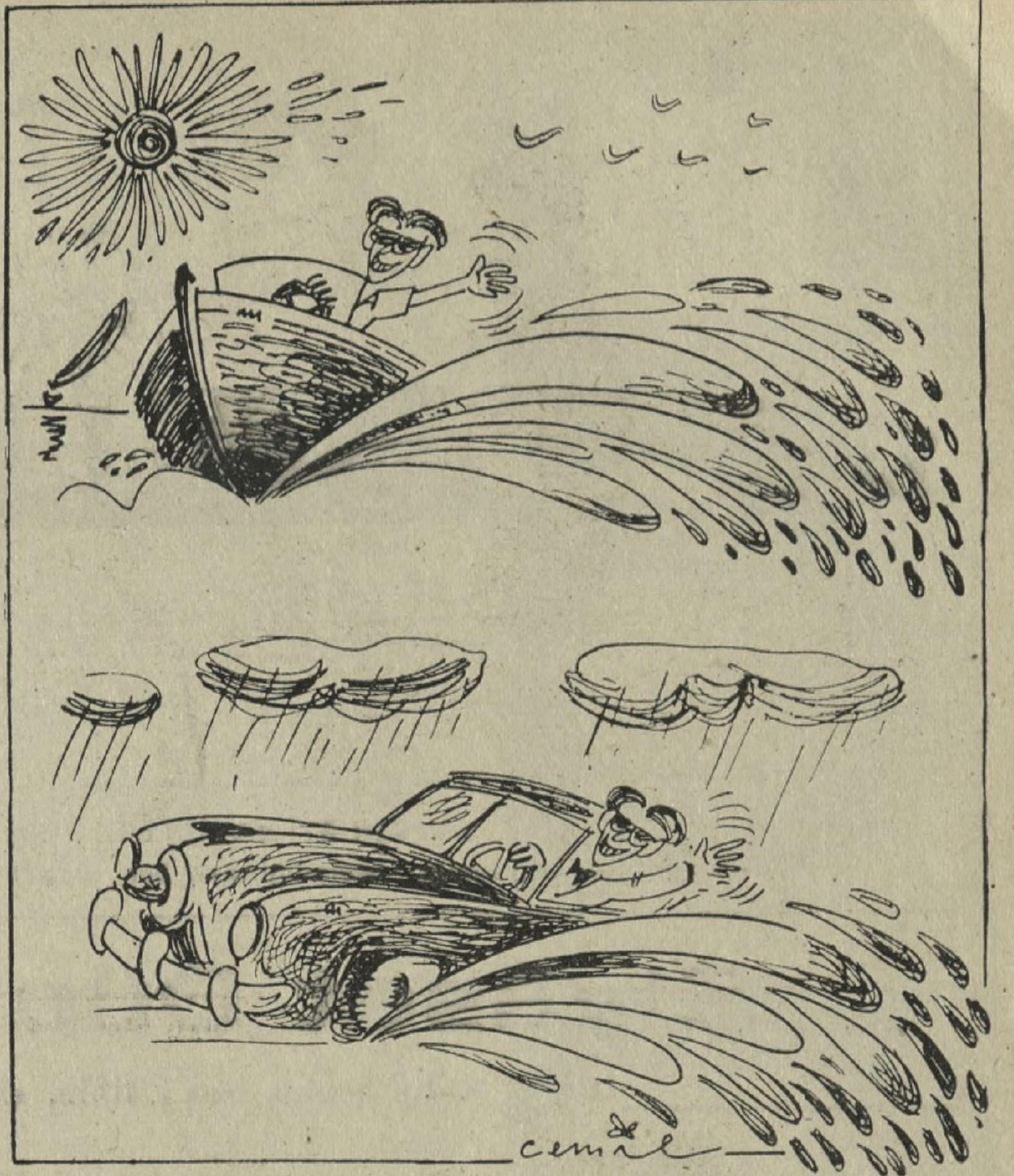
Hacivat — **Fenalaşarak)** Ey...

Karagöz — Sonra da, kiramızı doğru dürüst veremediğimiz için ev sahibi altı ay evvel yol üstündeki odayı başkasına kiraladı.

Hacivat — **(Baygınlıklar geçirerek)** Eyvah, **(Bizim Banka)** iflâs etti!

Karagöz — Aman Hacivat, bu sefer de sen bayılma, hele düşünelim, bu akıl sende varken elbette başka bir iş daha buluruz!

— Üçüncü faslın sonu —

Zenginin yazı ve kışı!..

KAZA

Yeşilköy hava meymanında, yeni gelen Fransız sanatkârlarını karşılıyorlardı. Alelusul yolculuğun nasıl geçtiğini sordular. Bernard Bimont:

— Çok iyi geçti, dedi.. Zaten benim hava yolculuklarım artık kazasız oluyor...

Vedat Nedim Tör sordu:

— Hiç uçak kazası geçirmediniz mi?

Sevimli artist güldü:

— Bir defa... dedi, ama o kadar korkulu olmadı: karımla uçakta tanışmıştık...

İNGİLTEREDE KADINLAR ARASINDA FES MODASI BAŞLADI (Gazeteler)

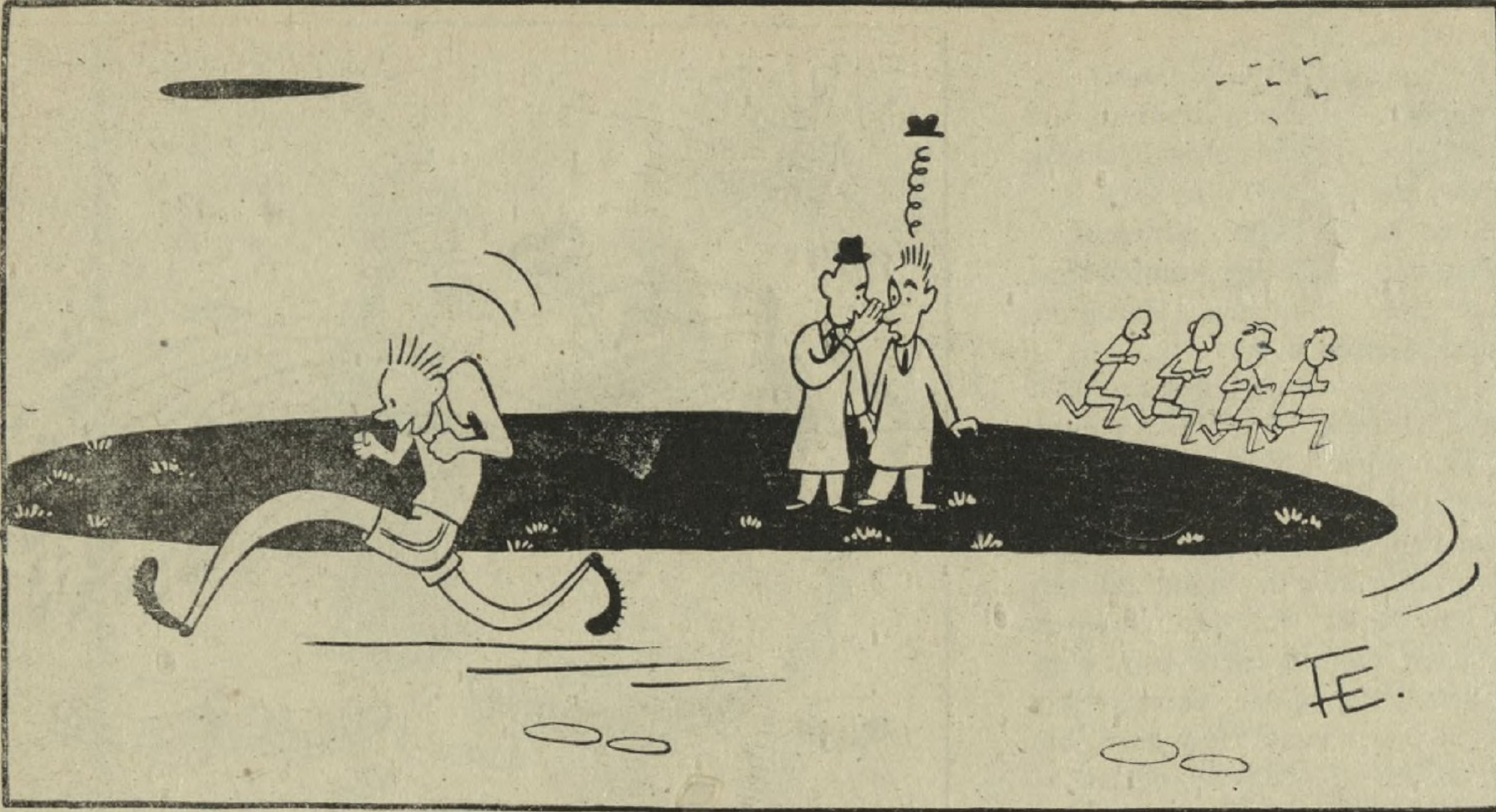

Yeni kafa!..

Eski kafa!..

000445

BEYGİR ETİ SATILIYOR (Gazeteler)

— Her gün et yemeğe başladığından beri, hep böyle birinci geliyor!..

Siyâset Düettosu

(Beste: Kâtip benim, ben kâtibin, el ne karışır)

Menderes

Siyasette hava gayet çabuk değişir,
Birbiriyle kan edenler bile barışır,
Muhalifler, muvafıklar buna alışır.
İki parti iki kardeş gibi sarışır,
Onlar benim, ben onların, el ne karışır?

İnönü

Demokratlar çıkarmazsa bir «devr-i sabık»,
Muhalefet iktidarla kalır mutabık,
Varsın densin benim için millî münafık!
Demokrasi böyle böyle çünkü gelişir.
Onlar benim, ben onların, el ne karışır?

Menderes

Matbuatı günden güne hürleştirelim!
Halkçıları birer işe yerleştirelim.
İcabında partileri birleştirelim!
Böylelikle muradına herkes erişir!
Onlar benim, ben onların, el ne karışır?

İnönü

Yazık, önce değerini anlayamadım,
Anlayıp da bu işleri önliyemedim.
Peker neler söylemişti dinliyemedim!
Siyasette hava gayet çabuk değişir,
Onlar benim, ben onların, el ne karışır?

Menderes

Elli dörde beraberce giriverelim,
Halkevleri onun olsun, geri verelim.
Sandıklarda yine onda biri verelim!
Birbiriyle kan edenler bile barışır,
Onlar benim, ben onların, el ne karışır?

İnönü

Söyle Fiske, Adnanıma beni üzmesin!
Soğuk alır, başı açık, böyle gezmesin!
Benden yana bir kötülük sakın sezmesin!
Muhalifler, muvafıklar buna alışır,
Adnan benim, ben Adnanın, el ne karışır?

Fiske

Seyrüsefer öğrencisi — Sen duuur, sen geç!..

İstanbul Notları

Ne Yapalım Bunu?

Gazeteler yazdılar, belki duymuşsunuzdur. Sağır ve dilsizler okulunun duvarı dibine altı yaşında bir çocuk bırakmışlar. Sahibi yok! Yani bir numaralı dünya vatandaşı... Üzerinde hüviyeti yok ki, kim olduğunu bilesiniz? (Tıpkı bizim hileli yağlar gibi)... Dilsiz olduğu için kendi de nenin nesi olduğunu söyliyemiyor (Tıpkı Millî Eğitimle ilgili âmir ve memurlar gibi). Sağır olduğu için sizin söylediğinizi duyması imkânsız (Tıpkı makam sahipleri gibi)... Ey? Ne olacak bu çocuk?

Evvelâ şöyle düşünmüşler: Bunu alalım, memleket memleket gezdirelim: «Sayın bayanlar, baylar» diyelim «işte size dünyanın en mes'ut insanı... Görme felâketinden mahrum olduğu için hayalindeki dünyada yaşamaktadır. İşitme felâketinden mahrum olduğu için dünyanın gidişinden habersizdir. Konuşma felâketinden mahrum olduğu için de herhangi bir bülbülden daha az belâya uğraması ihtimali var... Çalışamaz, kimsenin işine karışamaz, verirseniz yer, vermezseniz dahasını istiyemez... Bundan daha mes'ut insan yoktur!» desek. Göstermek için ahaliden alınacak parayla çocukcağız gül gibi geçinir gider...

Fakat sonra bu işin organizasyonu bir mesele... Çocuğu diyar diyar gezdirecek olan vatandaşı da geçindirmek lâzım. Sonra, onun lüzum göstereceği yardımcıları, onların adamlarını geçindirmek lâzım. İş Şehir Tiyatrolarının bütçesine dönecek... Vazgeçelim bu işten demişler...

E, ne yapalım bu mes'ut çocuğu?. Nereli olduğu bilinse, İstanbul hemşehrileri cemiyeti işi üzerine alır,mesele halledilir gider. Fakat mes'ut olanların yeri yurdu da pek belli değil anlaşılan...

Nihayet iş bize kadar intikal etti. Yani elçiler geldi. Akıl sordular. El elden üstündür, eldeki mevzu çocuktur diye Pedağoji cemiyetine havale etmek istedik. Lâkin maazallah onlar anket yapmağa, test üsülüne müracaata kalkıncıya kadar çocuğa havale gelir diye vazgeçtik.

Nihayet, karikatürist Necmi Rıza, meseleyi kökünden halletti:

— Bunu vali yapalım İstanbula! dedi.

— Necmiciğim, yine heyheylerin üstünde galiba...

— Vallahi olur.

— Canım bu çocuk..

— Koltuğa sığar ya..

000446

BATI AVRUPADA FIRTINA!..

— Tahsili yok...

— Ne malûm, sordunuz mu dip lomalarını ?

— Dilsiz, soramazdık ki! Sağır da, duymazdı ki...

— Mademki kötürüm değil, pe kâlâ olur.

— Bu işin kötürümlükle ne ilgisi var?

— Kör, sağır, dilsiz olması ney se. Ama kötürüm olsaydı o zaman işkötüydü. Halbuki şimdi karşıla ma ve geçirme törenlerine gidebilir. Mesele yok demektir!...

ROMATİZMA TEDAVİSİ

Yokuştan aşağı inerken yanımdan canavar gibi bir sıhhî imdat otomobili tırmandı. «Eyvah» dedim. kendi kendime «şimdi bir yere çarpacak, içindekini hastaha neye değil, doğru cennete teslim edecek!» ve yürüdüm, matbaaya geldim. On beş dakika sonra telefon çaldı:

— Ben Halit... Ya, evet işte o Halit... Aman Cerrahpaşaya kadar gel. Evet, şimdi cankurtaran la hastahaneye getirildim. Seni gör meden ölmek istemiyorum.

Böyle matemli vazifeler de hep beni bulur. Hiç bir zaman bir gü zel kadının idarehaneye telefon edip de: «Aman pek canım sıkılıyor, buyrun da beraber eğlenelim, bir yerlere gidelim» dediği olmamıştır.

Çaresiz içimi çektim, hastahane nin yolunu tuttum. Zavallı Halit, yatağa bitap serilmişti. Geçmiş olsun dememe fırsat bile verme den boşandı:

— Hakkını helâl et, lâkin benim intikamımı almadan dünüyaya veda etme!.. Ev sahibimden de ğil canım, karımdan da değil. Doktorlardan. Evet, romatizmamı tedavi ediyorum diye beni bu ha le getiren doktorlardan... Önce ta nıdık bir mütehassısa gittim. Beni

Bursaya, Yalovaya, sıcak su ban yolarına gönderdi. Faydasını gör medim. Tanımadığım birine baş-vurdum. Denize girin ve soğuk su kompresleri yapın, her akşam dedi. Yaptım, Bacaklarım büsbü tün tutuldu. Amerikadan yeni dö nen dumanı üstünde bir mütehas sıs tavsiye ettiler, ona gittim. Adam arı iğneleriyle dizkapakları mı delikdeşik etti. Derken dizlerim kaynadı. Açtırmak için başka bir çıkıkçı bulduk. Herif her gün seksen kilometre yol yürüttü; gü ya işliye işliye dizlerim açılacakmış... Ondan da bir fayda çıkma yınca müzmin romatizmalıları, kö türümleri yürüten harika ilâç ACTH yaptılar. Bana mısın demi yordu romatizmam. En nihayet ayaklarıma sarıp günde altı saat tavana astılar... İş güç hak getire bende... Bu çileye de katlandım ama, dizlerim şişmeye, morarma ğa başladı. O sırada İstanbuldan geçen bir kefere mütehassıs yakaladık. Meğer vucuduma fazla ecnebi madde girmişmiş. Ameliyat dedi. Yatırdılar beni, bacaklarımı sucuk doğrar gibi kesip biçtiler, yeniden yerine yapıştırdılar. Lâkin herifin tutkalı mı bo zukmuş ne, şimdi de kangren oldu işte... Akşamlık sabahlıksın, diyorlar. Gözünü seveyim, aklın varsa hasta olma. Sana şu defteri veriyorum. İçinde beni bu hale koyan doktorların listesi var, unutma, vasiyet ediyorum, intikamımı alacaksın!

Gözlerim yaşararak Halidin oda sından çıkarken, nöbetçi doktor, katıla katıla yanıma sokuldu:

— Üzülmeyin, dedi, geçecek, ne romatizması var, ne bir şey. Bilir siniz ya, Daimî Encümen âzasıdır, kırk senedenberi... Yerinde oturmaktan artık mafsalları uyuş muş. Buna bir de koltuktan atılır sam korkusu binince hafiften sinirleri boşanmış, hepsi bu!...

—İstanbul Muhabiri —

□

Derece

Okadar zengindi ki, gazeteciler, bu işin sırrını anlamak için peşini bırakmıyorlardı. İşte yine bir muhabir karşısına dikilmiş, so ruyordu:

— Bu büyük serveti nasıl kazandınız?

Milyoner tek kelimeyle cevap verdi:

— Akıllılığımla.

— Aklı kim öğretti size?

— Tecrübelerim.

— Tecrübeleri nasıl elde ettiniz?

— Aptallığımla!

□

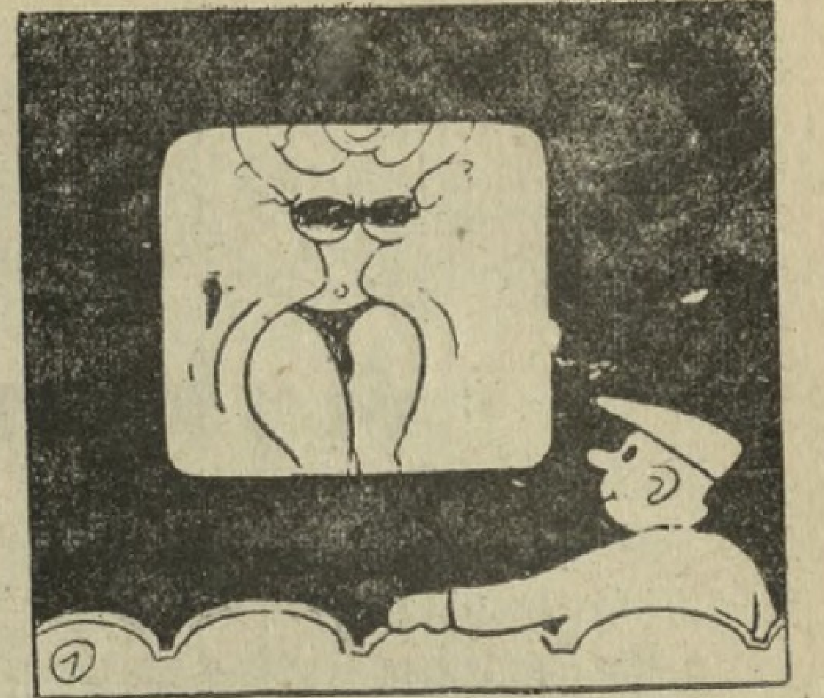
İktisat

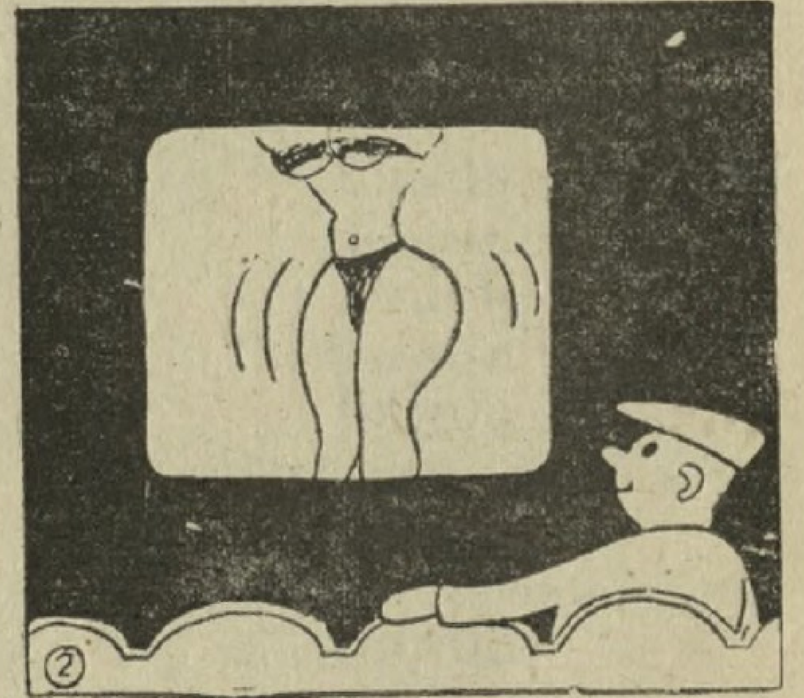
Ölmüştü. Âdettir ya, arkasından konuşuyorlardı. Biri:

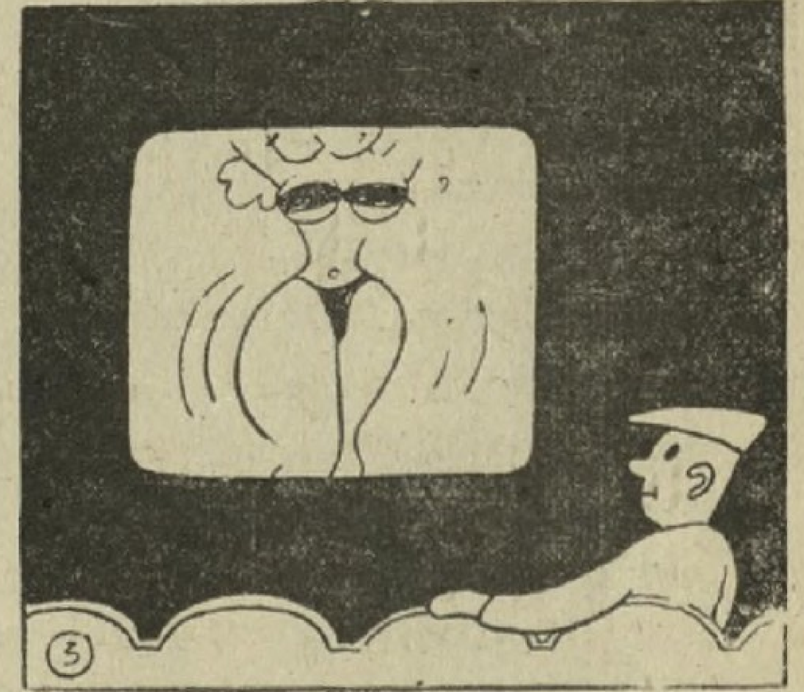
— İstanbula beş parasız geldi. Öldüğü zaman arkasında çoluk ço cuğuna beş yüz bin lira bıraktı. Şaşılacak bir adamdı..

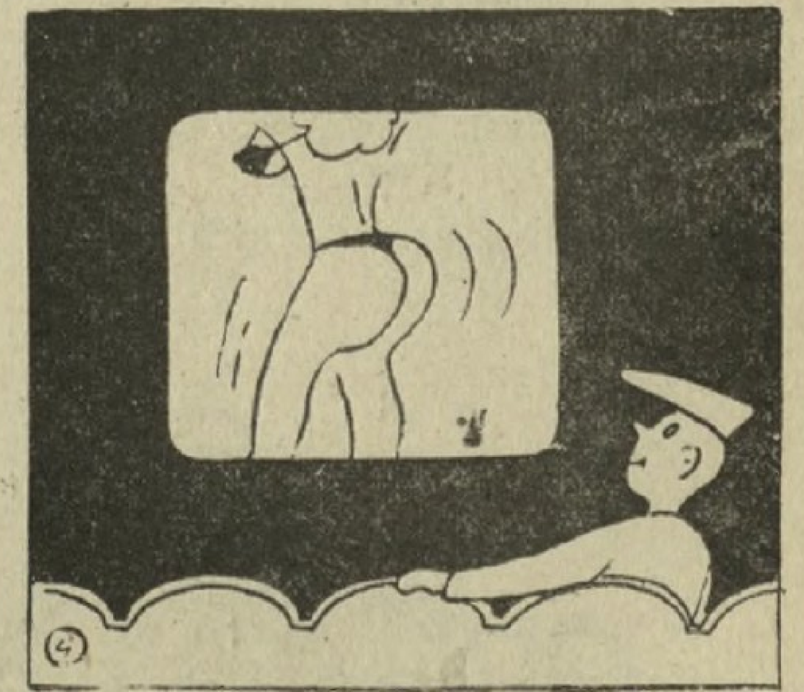
Yakın ahbaplarından biri, gülümsememeye dikkat ederek:

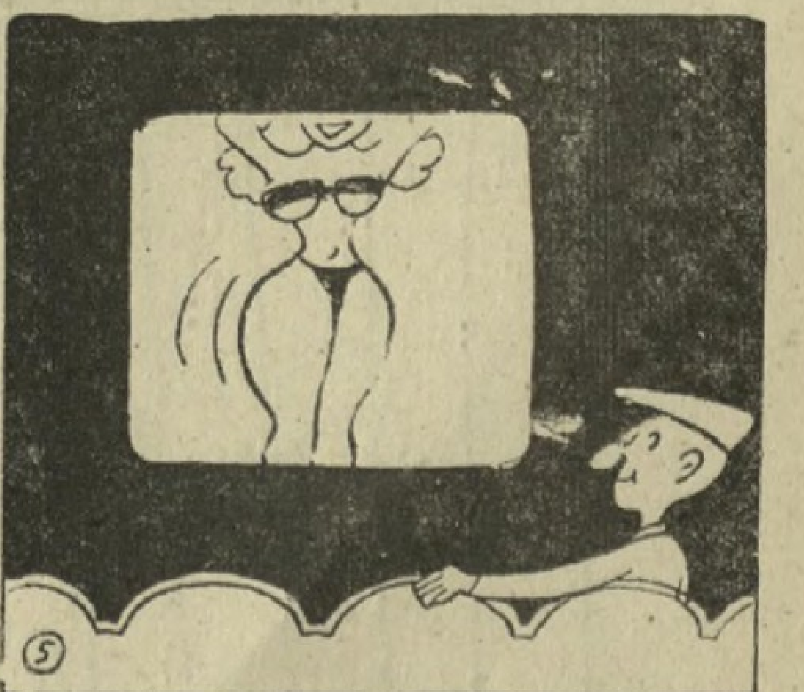
— Asıl karısına şaşın, dedi, deh şetli tutumluymuş!

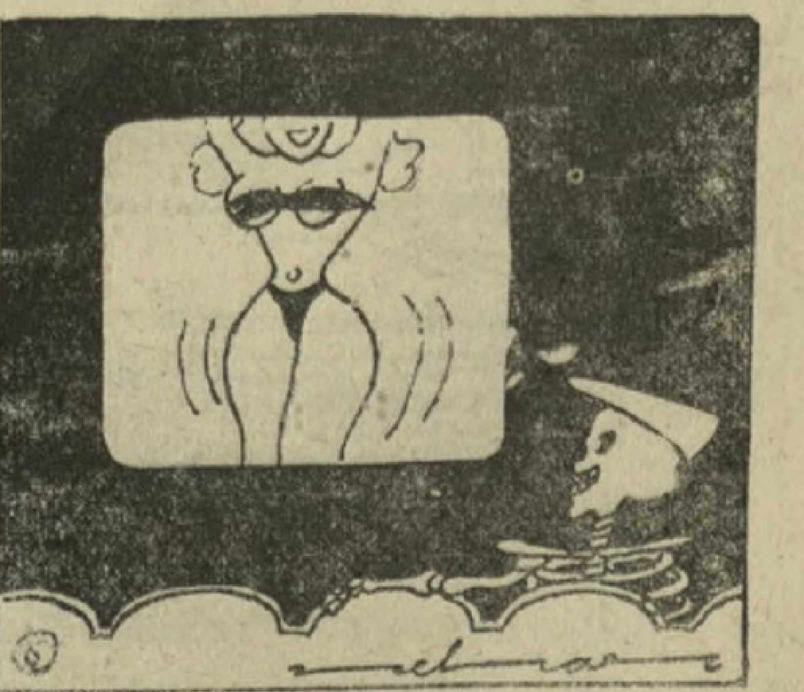

Yerli film vo seyircisi!..

000447

Akbaba NIN SAHNESİ

Aşkın Dili

[Mısır zenginlerinden Şükrü bey Elfidan, yazı geçirmek için İstanbulda kibar bir otele inmiş, orada tesadüf ettiği genç bir İstanbul kızına can ve dilden âşık olmuştur. Şükrü bey Elfidan, Türkçe bilmediği için kıza derdini anlatmakta büyük sıkıntı çekmektedir. Mısırlı, Hülyayı bir otelin salonunda sıkıştırır.]

ŞÜKRÜ

Bonjur madmazel...

HÜLYA

Günaydın beyefendi.

ŞÜKRÜ

Vous Parlez françaiz?.

HÜLYA

Hayır beyefendi!.

ŞÜKRÜ

Je sais que vous perlez françaiz?.

HÜLYA

Hayır beyefendi... Ben Fransızca söylemiyorum.

ŞÜKRÜ

Lâ vallâhilâzim... Siz bilir Fransevi.

HÜLYA

Ben Fransızca bilmem demedim, söylemem dedim.

ŞÜKRÜ

Nişin söylemez?.

HÜLYA

Burası Türkiye, ben Türküm de ondan...

ŞÜKRÜ

Siz çok nasyonalist maşallah!.

HÜLYA

[Gülerek]

Öyleyim beyefendi...

ŞÜKRÜ

Ben ne yapar şimdi?.

HÜLYA

Ne demek istediğinizi anlamıyorum..

ŞÜKRÜ

Yani... Ben bilmez Türkje... Siz söylemez fransevi... Nasil ben konuşajak sizinle.

HÜLYA

[Omuzlarını silkerek]

Birbirimizi anlamıyorsak konuşmayıveririz...

ŞÜKRÜ

[Parmağını sallıyarak]

Lâ vallahi... Lâ vallahi... Ben konuşmaz sizinle olmaz... Kat'iyyen lâyecuzü...

HÜLYA

Niçin olmaz?.

ŞÜKRÜ

Şunki siz şok sahibetülcemâl... Lâtif... Melih...

HÜLYA

Uzun lâfın kısası: Beni güzel buluyorsunuz öyle mi?.

ŞÜKRÜ

Yok kısa güzel... Şok güzel.

HÜLYA

[Kahkaha ile gülerek]

Amma tuhaf konuşuyorsunuz?

ŞÜKRÜ

[Gözlerini meyusane gökyüzüne kaldırarak]

Nişin ben bilmez Türkje?.

HÜLYA

Bunu bana mı soruyorsunuz?

ŞÜKRÜ

Var şok lâkirdi burası **[Parmağiyle başını gösterir]** amma şıkmaz burdan **[Ağzını gösterir]** şünki ben bilmez Türkje......

HÜLYA

[Gülerek]

Eh mademki lâkırdılarınız ağzınızdan çıkmıyormuş, bana müsaade... **[Yürümek ister]**

ŞÜKRÜ

Lâ vallahi... Ben yok lisan... Siz yok **[Eliyle kalbini gösterir]** nasil derler Türkje... Tiktak... Tiktak...

HÜLYA

Saat...

ŞÜKRÜ

Yok saat... Saat dişarı... Ben eri...

HÜLYA

Kalp...

ŞÜKRÜ

Kalp... Arapja da öylâ.

HÜLYA

Arapça da öyle ise söylesenize.

ŞÜKRÜ

Vallâhi... Şaşırdı kafa... Şıknaz kelâm... **[Ağzını gösterir]**

HÜLYA

[Onu taklit ederek]

Şünkü bilmez siz Türkje... **[Kahkaha ile güler]**

ŞÜKRÜ

Siz maskara vallâhi.

HÜLYA

Ben maskara mı? Bu ne küstahlık...

ŞÜKRÜ

[Derdini anlatmağa uğraşarak]

Yani ben söyler Türkje maskara maskara... Siz güler ben maskara.

HÜLYA

Sizinle alay ediyorum mu demek istiyorsunuz?

ŞÜKRÜ

Nasın... Alay... Şok ben...

HÜLYA

Açık konuşalım... Benden ne istiyorsunuz?

ŞÜKRÜ

[Derin derin düşündükten sonra]

Ben şok para... Misir... Han, dukkan, apartman...

HÜLYA

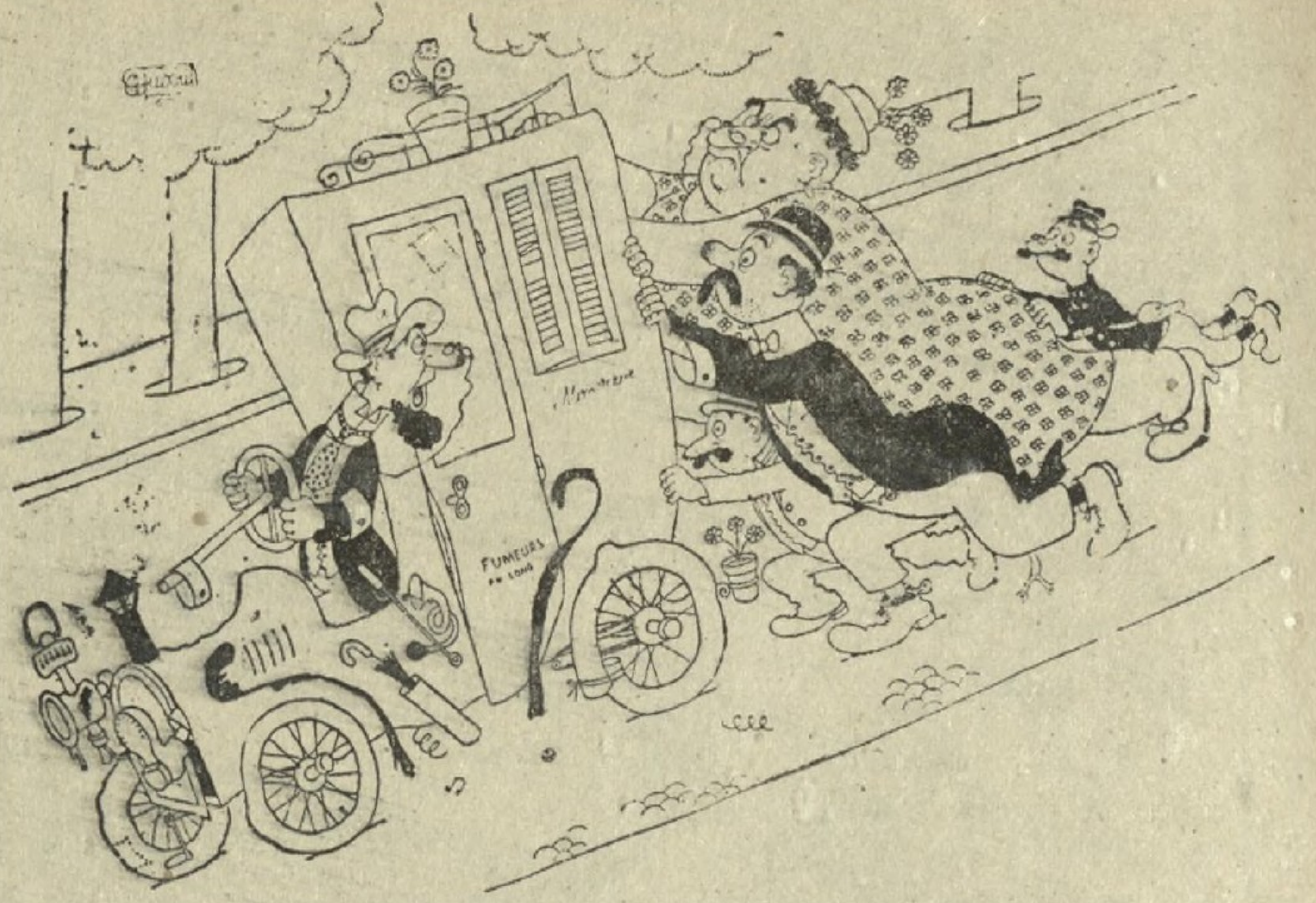
Yani Mısırda çok paranız, hanlarınız, apartmanlarınız var öyle mi?.

ŞÜKRÜ

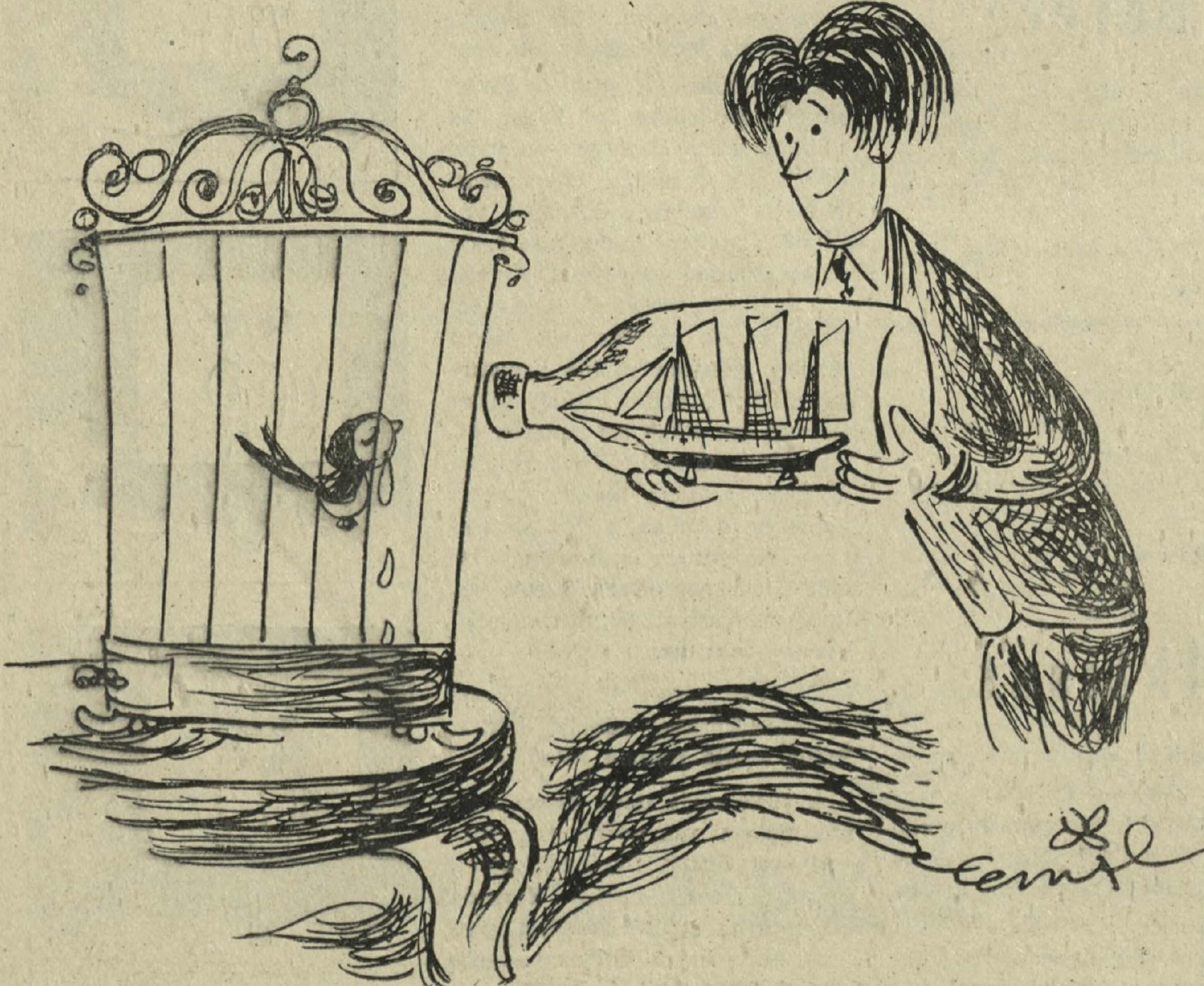
Naam... Lâkin yok kari... **[Hülyayı göstererek]** Böyle sahibetülcemal...

HÜLYA

Sizde servet, han, apartman olduktan sonra ondan bol ne var...

— Hızlı dayanın yahu! İnişe geldik!...

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI:
Teselli!..

000448

ŞÜKRÜ

[Yüzünü buruşturarak]

Ben istemez başka karı... İllâ siz kari...

HÜLYA

Benden başkasile evlenmek istemiyor musunuz?

ŞÜKRÜ

Evet.

HÜLYA

[Düşünerek]

Olamaz...

ŞÜKRÜ

[Meyus]

Siz çok edepsiz mi?.

HÜLYA

Ne dediniz?.

ŞÜKRÜ

Bardon... Bardon... Kalpsiz... [Parmağiyle yüzünü gösterir] Ben şirkin, ben fakir?.

HÜLYA

[Ciddî]

Siz ne çirkinsiz, ne fakirsiniz... Bilâkis çok sevilecek bir erkeksiniz... Apartmanlar filân da tabiî fena değil... Yalnız bir kusurunuz var... Türkçeyi öğrenmedikçe sizinle evlenmeme imkân yok...

ŞÜKRÜ

[Ellerine sarılmak istiyerek]

Ne lâzım Türkje?, Muhabbet arabja. (Türkje, Fransızca, İngiliz je hep bir...

HÜLYA

Benim için öyle değil... Benimle evlenmek istiyorsunuz... Bana aşkınızdan bahsetmeğe çalışıyorsunuz. Fakat o kadar gülünç şeyler söyluyorsunuz ki, komedya oynar gibi oluyoruz... Beni hakikaten seviyorsanız bu kış Mısırda Türkçe öğrenirsiniz... Gelecek yaz yine otelde buluşuruz. Bana karşı duyduğunuz hisleri güzel bir Türkçe ile söylerseniz, zannederim ki, anlaşmakta güçlük çekmeyiz... Çünkü hakikaten iyi ve güzel bir gençsiniz... [Çapkın bir baş işaretiyle Şükrüyü selâmlar ve yürür.]

ŞÜKRÜ

[Arkasından]

Vallâhi... Bu kış bir muallim... Türkje taallüm... Gelecek yaz Türkje tekellüm... Badehu nikâh. muhabbet... saadet...

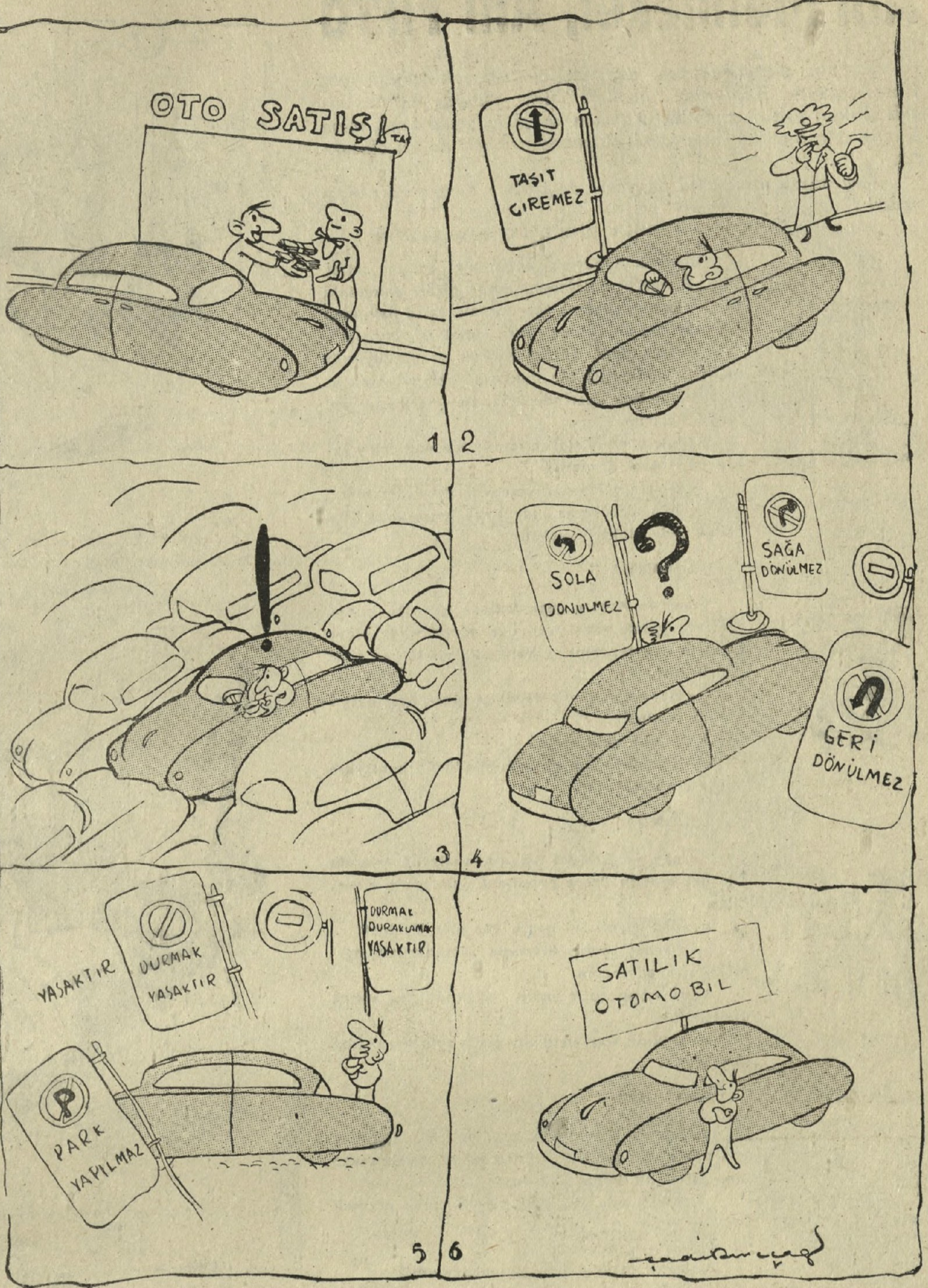
Perde

İKİNCİ PERDE

[Bir sene sonra aynı otelin holünde]

HÜLYA

Şükrü bey... Sizi burada tekrar gördüğüme çok memnunum... Mısırdan gönderdiğiniz mektubu aldım. Benim hatırım için bütün kışı Türkçe öğrenmekle geçirdiğinizi, artık Arapça ve Fransızca konuştuğunuz kadar da Türkçe konuştuğunuzu müjdeliyorsunuz.. Şu halde bana karşı duyduğunuz

YAZISIZ!

o güzel hisleri artık Türkçe ifade edebileceksiniz?. Mektubunuzda, «Umarım ki, bana artık gülmiyeceksiniz» diyorsunuz. Kendi dilimle söyliyeceğiniz o güzel şeylere gülmek mümkün mü?

ŞÜKRÜ

[Bazan Kayseri, bazan Kastamonu lehçelerine benziyen bir Türkçe ile başlar].

Gözümün içi... Beni sağa gavuşturan gadir mevlâya şükürler olsun... Bu gış geceyi gündüze gattım, ayda gırk Mısır liresine duttuğum bir Türkiyeli profesürden Türkçe dersi aldım. Tövbe ossun bir kelime Arapça, Fransızca gonuşmadım... Sinci gayri guzel Türkçe ile sağa bülbül gibi şakıyıvereyim... Seni nice sevdiğimi gayri agnadın mı? Kerem eyle... Bu ağşam seni bir gayıga bindireyim... Şeyle ay mahitabında denizde dolaşalım... Ay ışıhları suların üstünde yalpırdarken ben de güzel gafanı galbimin üstüne yaslayıp sağa Fuzuliden, Nedimden...

HÜLYA

[Kendini zorla tutarak bu monoloğu buraya kadar dinledikten sonra bir kahkaha koparır]

ŞÜKRÜ

[Hayretle]

Sen gene mi gülüyon bağa a gız!...

HÜLYA

[Gülmesine devam ederek]

Türkçeyi mükemmel öğreneceğinize ve söylediğinize şüphe yok. Fakat bunu size öğreten kim?

ŞÜKRÜ

Hocamı mı soruyon? Nedeceğin hocamı... Tanımıan, gormen... Hocam Gayserili bir profesürdür.

PERDE

000449

Altı Memleket, Altı Fıkra

Akbaba, okuyucularına altı memleketten çok sevilmiş altı fıkra sunuyor. Bunlardan bazıları Türk okuyucusunun mizah zevkini pek okşıyabilir. O zaman kabahati bizde değil, memleketin mizah anlayışının farklı oluşunda aramak doğru olacaktır.

Zira mizah arz ve tul daireleri değiştikçe değişen bir nesnedir!

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ

Elektrik süpürgesi satan bir seyyar satıcı, Mrs. Benett'in safiyedeki evine girdi. Salondaki büyük halının üstüne toz, toprak, talaş nevinden bir alay çöp döktükten sonra iddialı bir tavırla:

— İşte, dedi, bütün bunları şu gördüğünüz elektrik süpürgesi bir dakikada temizliyecektir. Aksi halde halı üzerinde artakalan ne varsa, yutmaya hazırım.

Soğuk bir tavırla satıcının hareketlerini takip eden Mrs. Benett:

— Durun öyleyse, diye cevap verdi, iştahınızı açmak için size biraz mayonez getireyim. Zira bizim evde elektrik yoktur.

ALMANYA

Hans ve Karl o gece fazlaca içmişlerdi. Karanlıkta yalpa vura vura eve dönerlerken Hans elektrik cep fenerini çıkararak yaktı ve göğe doğru tuttu.

— Bana bak Karl, dedi, şu ışığın üzerine çıkabilir misin?

Karl dili dolaşarak:

— Ya!.. Çıkayım da ışığı söndürüp beni yere düşüresin değil mi?

IRLANDA

Barney ve Bridget nişanlanmışlardı. Irlanda da âdet olduğu üzere evlenmek için acele etmediler.

Aradan yirmi yıl geçti. Bir gün Bridget:

— Barney, artık evlenme zamanımızın geldiğini zannediyorum.

Genç adam uzun uzun düşündükten sonra ümitsizlikle:

— Hakkın var Bridget, dedi, ama artık bizi kim alır?

PORTEKİZ

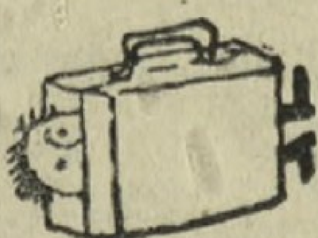
Lizbonda bir plâda, plâj bekçisi, dö-piyes (iki parçalı) mayosu ile güneş banyosu yapmakta olan güzel bir kadına yaklaştı:

— Portekizde, dedi, dö-piyes mayo giymek yasaktır.

Kadın cevap verdi:

— Peki... Hangi parçayı çıkarayım?.

İSKOÇYA

Mac Gregor üçüncü mevki bilet almış, birinciye yan gelmişti. Kontrolör işin farkına vardı. Münakaşaya başladılar. Mac ne yerinden kıpırdıyor, ne de bilet farkını ödemek istiyordu. Yarım saat süren ağız kavgası sonunda âsabı bozulan memur, hiddetten kudurarak bu aksi yolcunun bavulunu yakaladığı gibi kompartımanın penceresinden atıverdi.

Mac Gregor kontrolörün üstüne hücum etti:

— Katil!.. Oğlumu trenden aşağı attın...

FRANSA

Genç kadın kocasına doğum günü dolayısile iki kravat hediye etti. Erkek ertesi gün kravatlardan birini takmıştı.

Genç kadın mahzun oldu:

— Demek öteki kravatı beğenmedin?

KOMÜNİST RUSYA VE İLİM ADAMLARI :

— Yoldaş Stalin, size en mükemmel Sovyet doktorunu getiriyorum. Zaten Sovyet Rusyada ondan başka doktor kalmamıştır!...

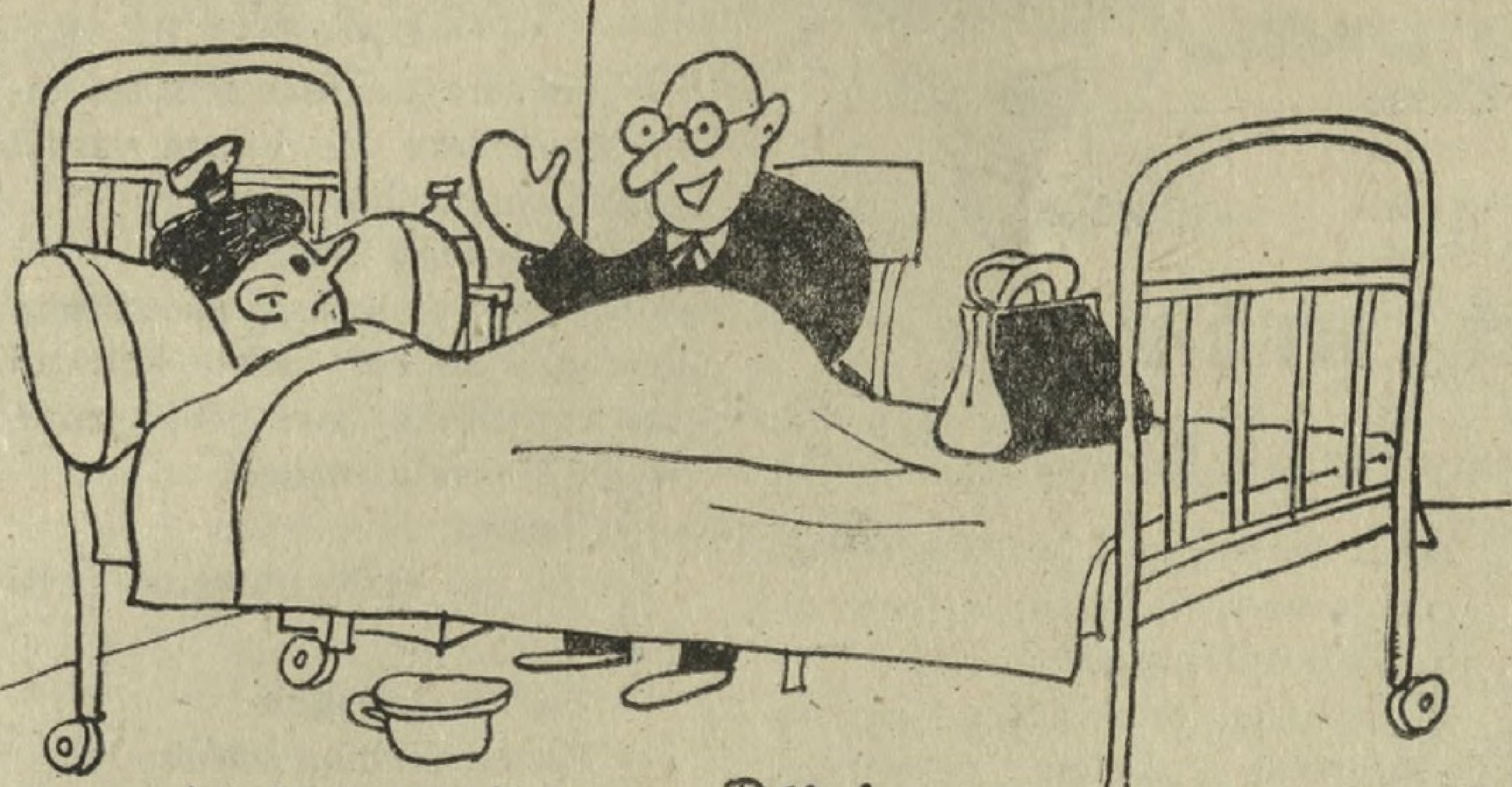

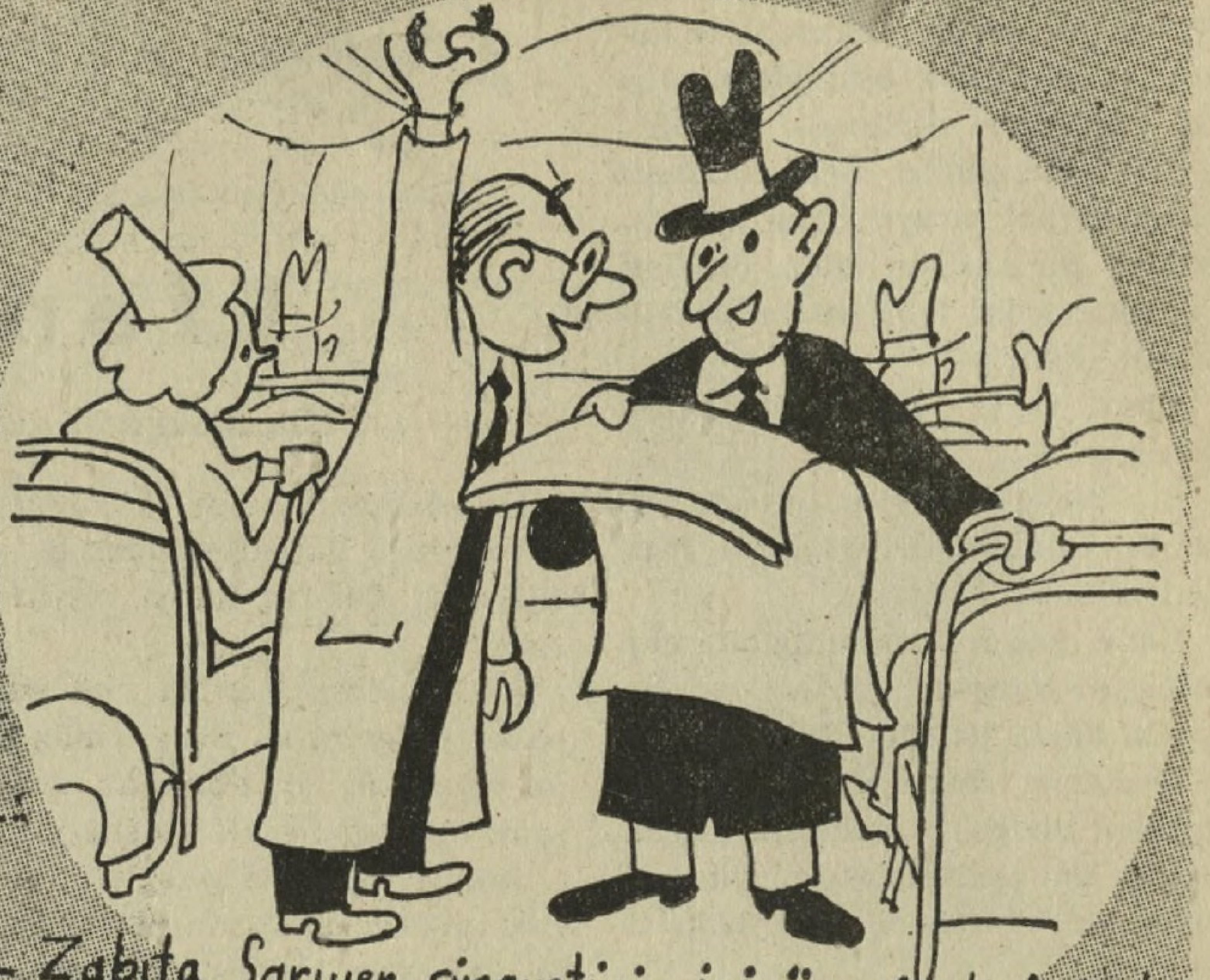
— Doktorların muhakmesi başlasın!..

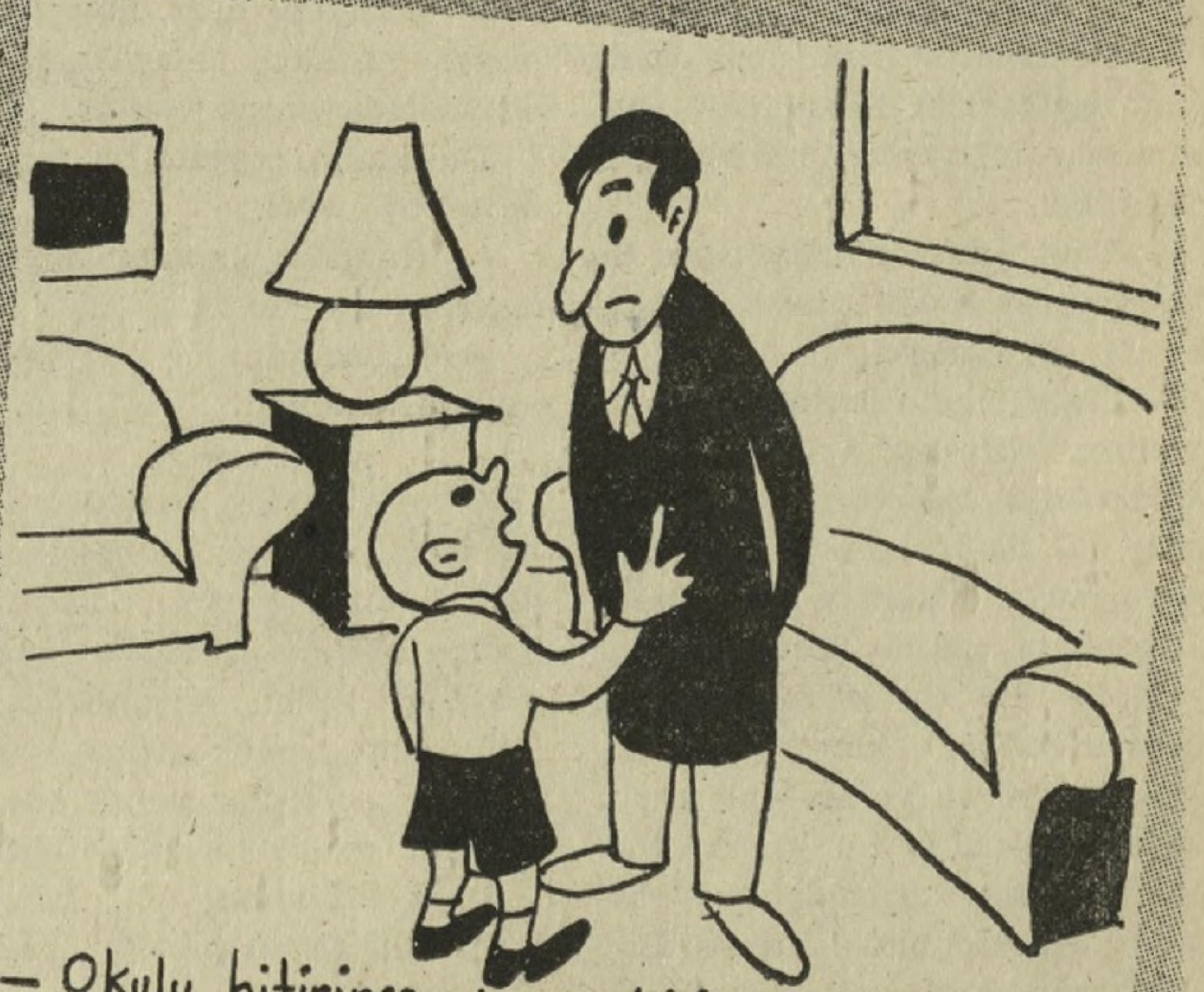
Göğsü dınlemeğe mahsus son model stetoskop âleti sayesinde komünist yoldaşlar doktorun teşhisini kontrol ediyor!..

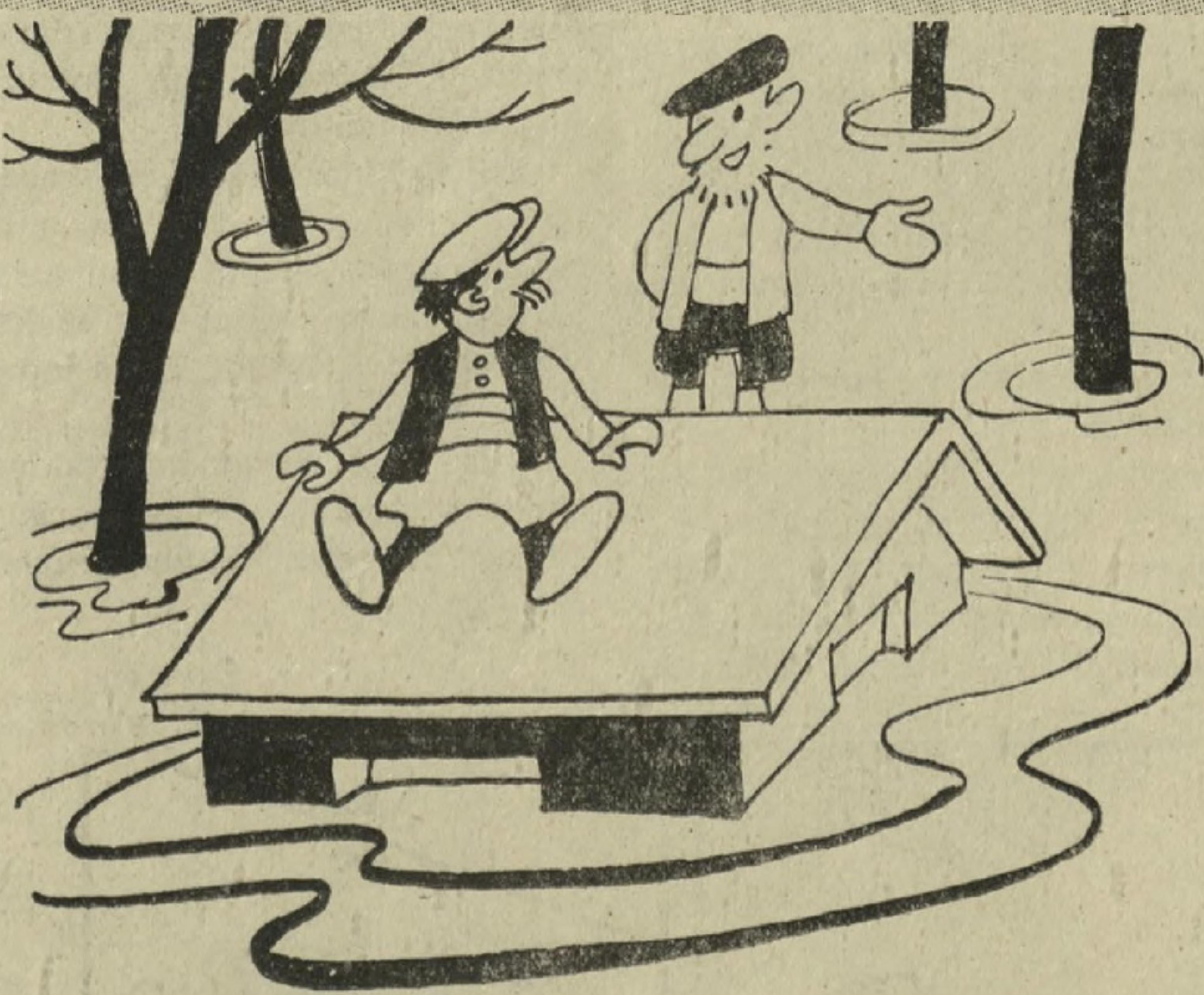
000450

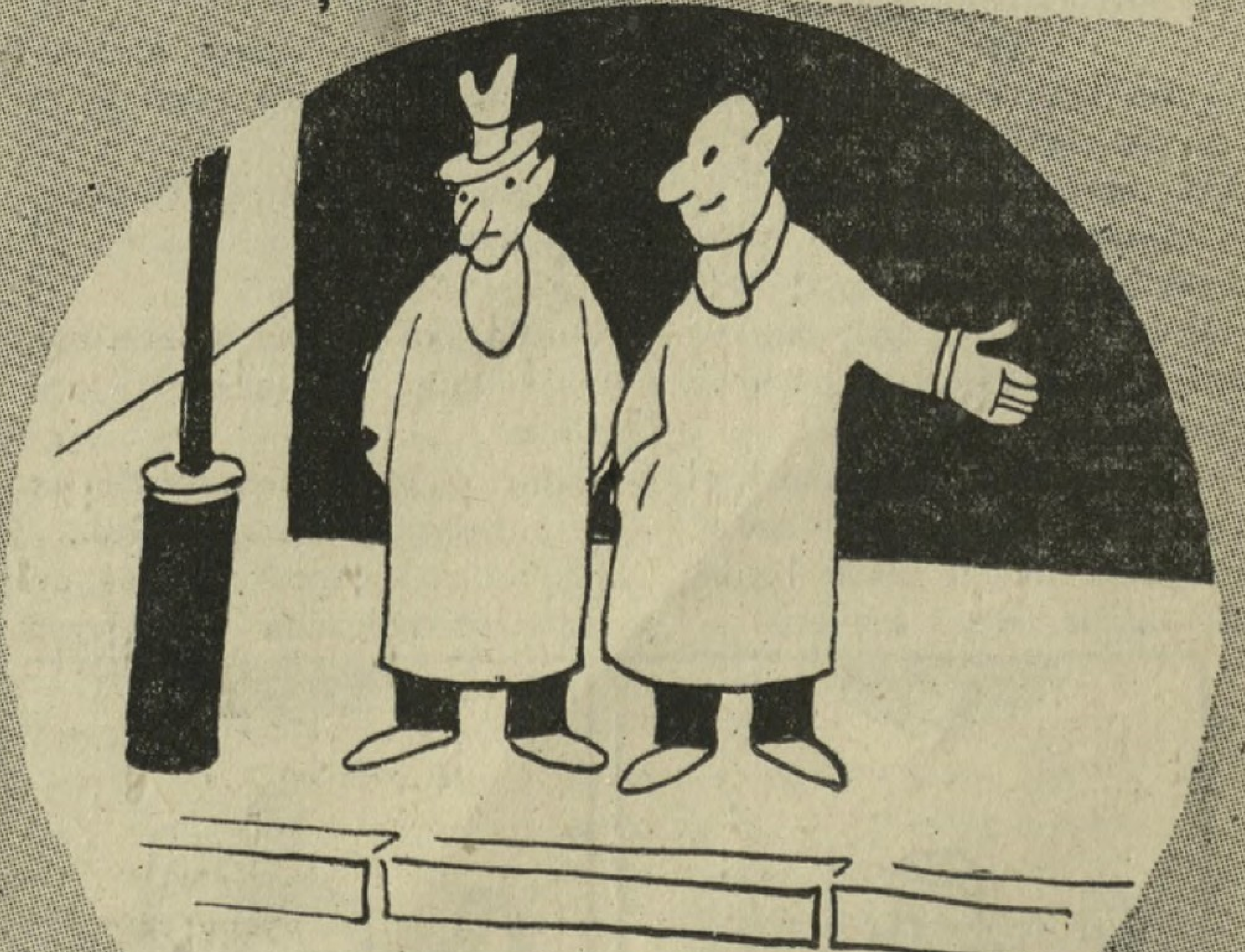

—Talihiniz var bayım.. Dövizine müsaade edilen ilâçların hastalığına tutulmuşsunuz!..

— Zabıta Sarıyer cinayetinin izi üzerinde imiş!
— Artık o cinayetin izi kaldı mı birader!..

— Patagonya mı ?!.. Afedersiniz yanlış bağlamışlar. Ben Tarabya'yı istiyordum!..

— Okulu bitirirsem bana bisiklet alacakmısın?.
— Evet.
— Şimdiden al baba... İlk okulu bitirme imtihanları kalkmış!

- Bir de bizim köye Vali gelmez derdin. Şimdi "geçmiş olsuna" bak nasıl gelecek!..

— Nerede o eski pasif korunmalar. El fenerleri karaborsaya düşer, siyah perdelikler ortadan kalkardı!...

Dünya Mizahından

Efendimiz

Boccacio'dan şuh ve nefis bir hikâye:

Emir'in malikânesinde adı «Efendimiz» di. Nasıl bir adam olduğunu öğrenmek için, bir gün kendisine yaranmak maksadiyle huzuruna giren bir uşağiyle yaptığı şu konuşmayı dinlemek kâfidir:

«— Efendimiz! Yeni aldığınız uşağı derhal sarayınızdan kovmalısınız! Bu nankör adam, ötekine, berikine sizin için kadın düşkünüdür diyor.»

Emîr, gayet sâkin bir tavırla soruyor:

«— Neye kovayım bu adamı?. Onun yalan söylediğini mi zannediyorsun?..»

Emîr, kadın düşkünlüğünü, çapkınlığını kimseden gizlemiyor, bunla âdeta iftihar ediyordu.

Muazzam servetinin cazibesine kapılan bir çok metresleri, büyük harem dairesini dolduran yüz cariyesi ve bir tek de nikâhlı karısı vardı.

İlk göz ağrısı olmakla beraber, onu daima ihmal ederdi.

Bir gün, karısı yüreğini hoplatan bir haber verdi:

— Geçenlerde size, arkadaşım olan baş tacirin karısından bahsetmiştim. Herhalde hatırlarsınız efendimiz..

— Evet, evet, hatırlıyorum. Bu kadının fevkalâde güzel olduğunu da söylemiştin.

— Tabiî bunu hatırlarsınız efendimiz. Bu kadın bana haber gönderdi, kocasından boşanmış, bizde bir müddet misafir kalmak istiyormuş... Buraya gelmesinde bir mahzur var mı Efendimiz?

Çapkın Emîrin gözü önünde o tüccarın dilber karısı canlandı. Yüreği heyecan ve sevinçle çarpmaya başladı. O bu kadını görmemiş, fakat karısından ve başkalarından medhini işitmişti. Böyle güzel bir kadının sarayında misafir kalması ne büyük saadetti.

— Karıcığım !dedi. Senin evli ve dul arkadaşlarına sarayımın kapısı daima açıktır !

★

Bir kaç gün sonra tacirin karısı saraya geldi..

Emîr, sevinç ve heyecanının boşuna olmadığını görünce, memnuniyeti bir kat daha arttı. Onu büyük bir iltifatla karşıladı ve karısının yanında şunu söylemekten çekinmedi:

— Hanımfendi, boşanmanıza çok üzüldüm. Bugünden itibaren güzelliğinizi hiç bir kimse benim kadar takdir edemiyecektir.

Güzel dul, bir şey söylemedi, yalnız hafif bir gülümseme ile iktifa etti. Emîr'in karısı söze karıştı:

— Efendimiz, esefle size şunu haber vereyim ki, misafirimiz biz de ancak üç ay oturacak ondan sonra amcazadesiyle evlenecek..

Aradan iki hafta geçmişti. Emîr, güzel dulun etrafında pervane gibi dolaşıyor, kalbini fethetmek için elinden geleni yapıyordu.

Nihayet dul kadın yumuşadı. Emîr hafif bir sesle :

— Güzelim! dedi, niye oda kapınızı içeriden sürgülüyorsunuz, sarayımda hırsız yoktur.

Dul kadın, şeytanî bir tebessümle cevap verdi:

— Hırsızlar kapıdan değil, pencereden girerler!.

Emîr, kadının ne demek istediğini anlamıştı.

★

O gece herkes uyuduktan sonra gizlice sarayın bahçesine indi. Dul kadının yattığı odanın penresine yakın bir ağaca tırmandı. Ortalık zifiri karanlıktı, onu kimsenin görmek ihtimali yoktu.

Emîr, açık olan pencereden kolaylıkla odaya girdi. Yatakta gelişi güzel uzanmış olan kadın kımıldandı. Fısıltı gibi bir sesle:

— Kim o?

Dediğini işitti. Aynı fısıltı ile karşılık verdi:

— Korkma sevgilim, hırsız değilim..

Emîr, yatağa yaklaştı. Dul kadın elini tuttu. Hafif ve titrek bir sesle:

— Aman gidin, dedi. Bitişik odada karınız yatıyor.

Emîr, sözünü kesti:

— Buraya gelmeden önce, odasına baktım, derin bir uykuya dalmış...

Emîr, o geceyi baş tacirin sabık karısının yanında geçirdi...

İkinci ve üçüncü gece de dul misafirinin odasında sabahlıyan Emîr, bu kadının bütün metreslerinden ve cariyelerinden üstün olduğunu anlamıştı.

Dördüncü gece, ağaca tırmanıp pencerenin kenarına geldiği zaman, kapalı olduğunu gördü. Hafifçe vurdu. Ne pencere açıldı, ne de cevap veren oldu... Odasına döndü ve sabaha kadar uyumadı.

Ertesi gün, dul kadını yalnız yakaladı. Üzgün bir sesle, dün akşamki cefakârlığının sebebini sordu.

Güzel kadın, cilveli bir eda ile omuzlarını silkti:

— Ne üzülüyorsunuz Emîr hazretleri, sarayınızda yüzlerce cariye var!

— Fakat sen bin cariyeye bedelsin.

— O halde, bu cariyeleri satın.

— Onların sarayımda bulunmaları, seni rahatsız mı ediyor?

Dul kadın, cazip ve büyüleyici gözlerini süzdü ve içini çekerek:

— Ben bir erkeği sevdiğim zaman, aşkıma kimsenin ortak olmasını istemem, dedi. Karınız, arkadaşım olmasaydı onu da boşamanızı teklif ederdim.

Emîr, ne cevap vereceğini şaşırmıştı.

O gece, saray halkı derin uykusuna daldığı sırada Emîr, yine ağaca tırmanıp pencereye yaklaştı. Pencere yine kapalıydı.

Ertesi gece de ayni hal...

Emîr, iki gün sonra on cariyesini sattı onunu da arkadaşlarına hediye etti. Bunun müjdesini güzel dula bildirdiği zaman, şahane kadın dudak büktü:

— Seksen ile yüz arasında ne fark var?

Ve tam bir hafta penceresini kapalı tuttu.

Aradan on gün geçmemişti ki, sarayda bir tek cariye kalmadı...

Geceyi iple çeken Emîr, ortalık kararınca, güzel dul kadınla geçireceği aşk saatlerinin coşkunluğuyla bahçeye indi. Ağacı bir maymun çevikliğiyle tırmandı. Oooh, ne saadet, pencere açıktı!

Kendisini bekleyen sevgilisinin kolları arasına atılırken :

— Pencereyi açmak için bu kadar güçlüklere ne lüzum vardı? Demekten kendini alamadı.

Kadın, cevap vermedi.

Emîr, sevgilisinin vücudünün titrediğini hissetti. Âdeta kollarından kurtulmak ister gibi çırpınıyordu. Merakla sordu:

— Nereye?

Titrek bir sesle kulağına fısıldadı:

— Işığı yakacağım..

— Karım farkına varırsa..

— Buraya gelmeden önce âdetiniz gibi, odasını yoklamadınız mı?

— Yokladım, fakat uyanabilir.

Kadın, aldırmadı, bir silkinişte kollarının arasından kurtularak ışığı yaktı.

Emîr, kadının yüzünü görünce, haykıracak gibi oldu. Karşısında zevcesi duruyordu.

Biraz evvelki titreyişin, bütün vücudünü sarsan asabî bir gülüşünden ileri geldiğini anladı. Hiddet kesilmişti:

— Burada işin ne?

Aalaylı bir tavırla cevap verdi:

— Seni eğlendirmeğe geldim.

Emîr, artan bir korku ve telâşla:

— Dul arkadaşın nerede?

— Odamda.

— Ne sebeple odalarınızı değiştirdiniz? ?

— Değiştirmedik... Arkadaşım geldiği gündenberi ben bu odada o da bitişikteki odada yatıyoruz.

— Yani?. Yani demek istiyorsun ki...

— Evet... Her gece onu yatağımda uyurken görüyordun ve benimle farkına varmadan yatıyordun. Bunu yapacağını biliyordum, arkadaşımı buraya davet ettim... Cariyelerinden kurtulmak için Efendimiz!..

Emîr, hiddetinden çatlıyacak gibiydi. Boğuk bir ses çıkardı ve bitişik odada, sevdiği kadının yatıp yatmadığını öğrenmek maksadiyle dışarıya fırladı. Arkasından karısı koştu:

— Sakın onun yatağına yaklaşmayınız, yanında size ikram için, müthiş bir sopa bulunduruyor.. Efendimiz!.

Çeviren :
Selâmi M. Yurdatap

YAZISIZI..

000452

Eski Türk Mizahından

KÜRDAN VAR, KÜRDAN...

Yenicami önünde satıcı avaz avaz haykırıyordu :

— Kürdan verelim, kürdan...

Sümsük bir herif, ceketinin yakasını kaldırmış, tintin giderken durdu. Kürdan satıcısı bu duruşu kendisi için zannederek bir kutu kürdan uzatınca, adamcağız sormağa mecbur oldu:

— Kaça veriyorsun?

— Kutusu on beş kuruş...

— İçinden iki tane seç de ver..

— İki kutu mu?

— Yok canım,.. İki çöp tanesi...

— İki çöp kürdanı ne yapacaksın?.

Herif güldü:

— Bizim gibilerin dişi bir kürdanı, on senede eskitemez de ondan!

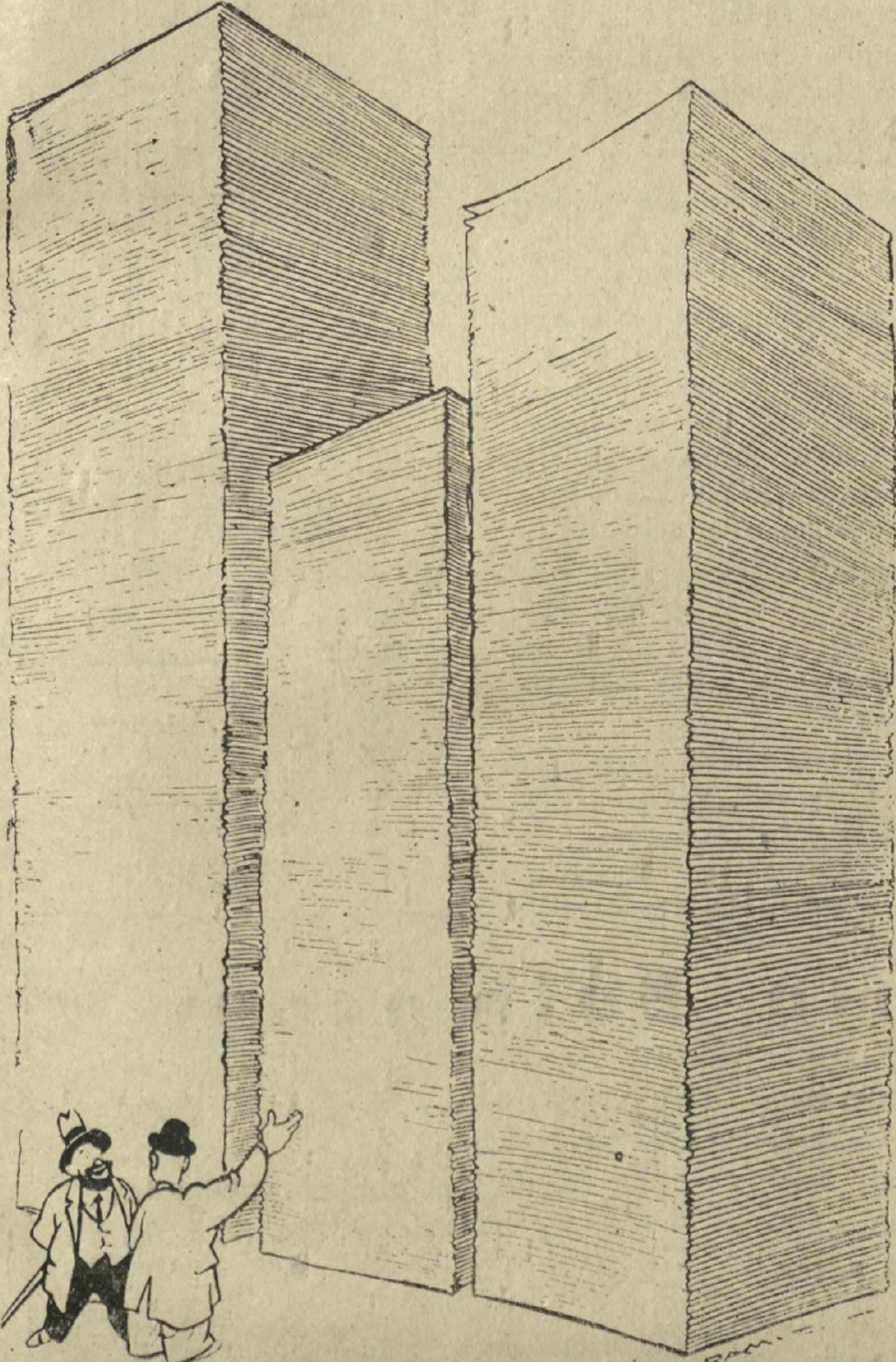
UNUTKANLIK NÜMUNELERİ

Şair İsmail Safa merhum, gayet dalgın ve unutkanmış. O kadar ki, meselâ kendisine bir saat evvel takdim olunan bir adamı bir saat sonra tekrar görürse: «Affedersiniz, tanıyamadım, nerede teşerrüf ettik?» diye sorarmiş. Bir gün, Safa, Beyazıttan geçerken böyle uzaktan tanıdığı birine tesadüf eder ve onunla saatlerce çene çalar, sonra ayrılıp vapura binmek üzere Köprüye iner. Fakat o adam, Köprüde yine merhumun karşısına çıkıp:

— Safa bey, der, bu akşam biraz geç kaldınız, vapur harehet etti bile...

O da şu cevabı verir :

— Bırak Allah aşkına birader, ben tam vaktinde geliyordum ya, Beyazıtta boşboğaz, geveze herifin biri yakaladı, tam bir saat baş ağrıttı! ..

— Maşallah, İstanbulda imareserleri başladı ha?.
— Bunlar imar eserleri değil,imar projeleri birader!..

Beyazıt Havuzu

Meddah Sürurî, tiyatrosu, mahalle kahvesi, sahnesi, sandalya, yegâne aktörü de kendisi olan bir kişilik bir temaşa heyeti idi!. Meddah Sürurînin hikâyelerini dinleyenler, onun ne kıymette bir sanatkâr olduğunu bilirler... Arap, Acem, Yahudi, Kayserili taklitleri, onun ağzında kemalini bulmuştu... Fakat, Meddah Sürurî yalnız bundan da ibaret değildir... Bir zamanlar mizah gazetelerinde, onun imzasına da tesadüf ediyorduk. Aşağıda okuyacağınız taklitli yazı, Sürurînin kaleminden çıkmış eğlenceli bir eserdir...

★

Ayıp değil a, nasılsa şimdiye kadar bir yolum düşüp de Beyazıt havuzunu görmemiştim. Geçen akşam bilhassa bunun için gittim ve çok şükür dünya gözü ile dillere destan olan bu meşhur havuzu görmek bana da nasip oldu. Bitarafane söyliyeyim ki, havuz cidden güzel... Hele o fıskıyeden yükseklere fışkıran sular akşam üstü pek lâtif bir manzara teşkil ediyor. Epeyce de kalabalık vardı. Aralarına sokularak kulak misafiri oldum. Bir taraftan akşam serinliğinde havuzun güzel manzarası, diğer taraftan işittiğim tuhaf sözler, beni epeyce eğlendirdi, Şöyle konuşuyorlardı:

İki yaşlı adam:

— Güzel oldu, güzel oldu ama, bir kusuru var... Bu havuza göre de balık ister. Meselâ hiç olmazsa torik cesametinde balıklar koymalı ki, zevki gelsin, öyle değil mi?

Rumelili olduğu kiyafetinden ve lisanından anlaşılan biri:

— Ne yanda o Fülübe (Filibe) deki avuz (havuz)!.. Büle avuz mu olur ba, içinde kurba bile ne yok! Fülübede sabahtan kalktın mı beş yüzü birden danalar gibi bariyir de (bağırır da) adamın keyfi geliyri be kardaşım!

Bir İranlı:

— Hemşâri, ne bahubsen?.. Biz'm Tehranda bilesi havuzlar vardır, oların yaninda bu havuz bir damla su kimindi! Tehrandaki havuzda on yeddi ada, elli seççiz vilâyet vardı. Derununde direknotlar dulaşırdı!

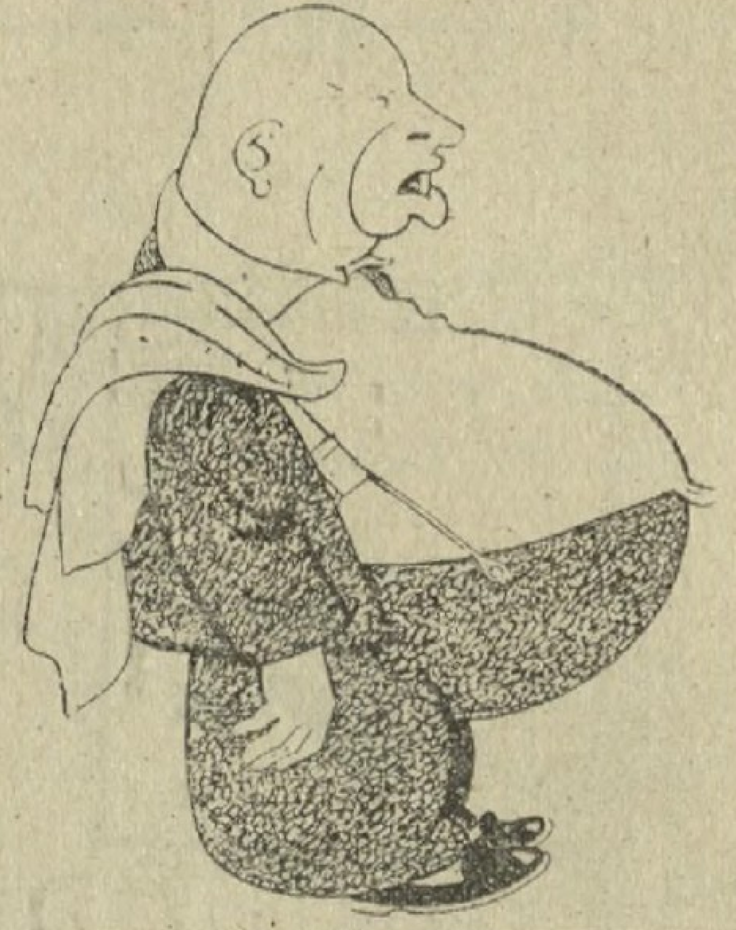
Bir Arnavut:

— Nasıl olur bre kardaş, bu kadar büyük havuz olur mu? Demeçi efendım balıklar da ho kadar büyük oyle mi?

— Ne deyirsen, burada dutuhları balıhlar Tehranın hamsi balıklaridi!

Bu muhavereyi dinliyen bir Yahudi:

— Aşkolsun be, bu hamsileri tuzlamak için Ayasofya kadar fuçi lâzim...

İki küdhanbeyi:

— Recep be, bu ölüsü tenekeli trambay yolunu bu havuzun etrafından hâlâ kaldırmadılar, bir biçimsiz duruyor ki..

— Ulan hımbıl, o yolu buraya boşuna koymadılar. Bu trambay kumpanyası çok kıyak şey. Meğerlim buyol havuzu tutuyormuş, yol almasa havuz dağılırmış, diyorlar.

— Neden dağılıyormuş hırbo?

— Neden mi?.. Ulan çembersiz fıçı olur mu?. Bu yol da havuzun çemberi işte... Şimdi trambay kumpanyası yolu kaldıracak oluyormuş da, belediye «Aman, kaldırmayın, havuz dağılır!» diye yalvarıyormuş, anladın mı?.

Sırtında kavun küfesile duran bir Arapkirli :

— Ula, şu havuz ahan burada eyle güzel oldi ki, heç menendi yoh... Bu havuzu alasun da Arapkirin «İsirik» ovasına, çamların dibine goyasun...

İki şık bey:

— Monşer Şehremaneti düşünemedi, burasını banyo yeri yapmalıydı! Floryaya kadar gitmeğe hacet kalmazdı.

Sarıklı bir efendi:

— Bu havzı şerif çok ra'nâ oldu. Lâkin bir noktada nasılsa gaflet ettiler. Madem ki bu şürbe salihtir, kırk elli kadar içi yazılı maşraba tedarik edip havuzun kenarına zincirlerle raptetseydiler. İbadullah, hem su içer, hem de bânisinin ruhuna fatiha-han olurdu...

Bir Yahudi:

— E.... Acaba bu suyu şişe şişe doldurup satsak alan olur mi?..

Bir çocuk:

— Anne, bana kâğıttan kayık yap, havuzda yüzdüreceğim..

İki küfeci çocuk:

— İbram (İbrahim), haydi havuzda taş sektirelim!

Bir ayağı sakat havuz bekçisi elindeki kocaman sopaya dayanarak:

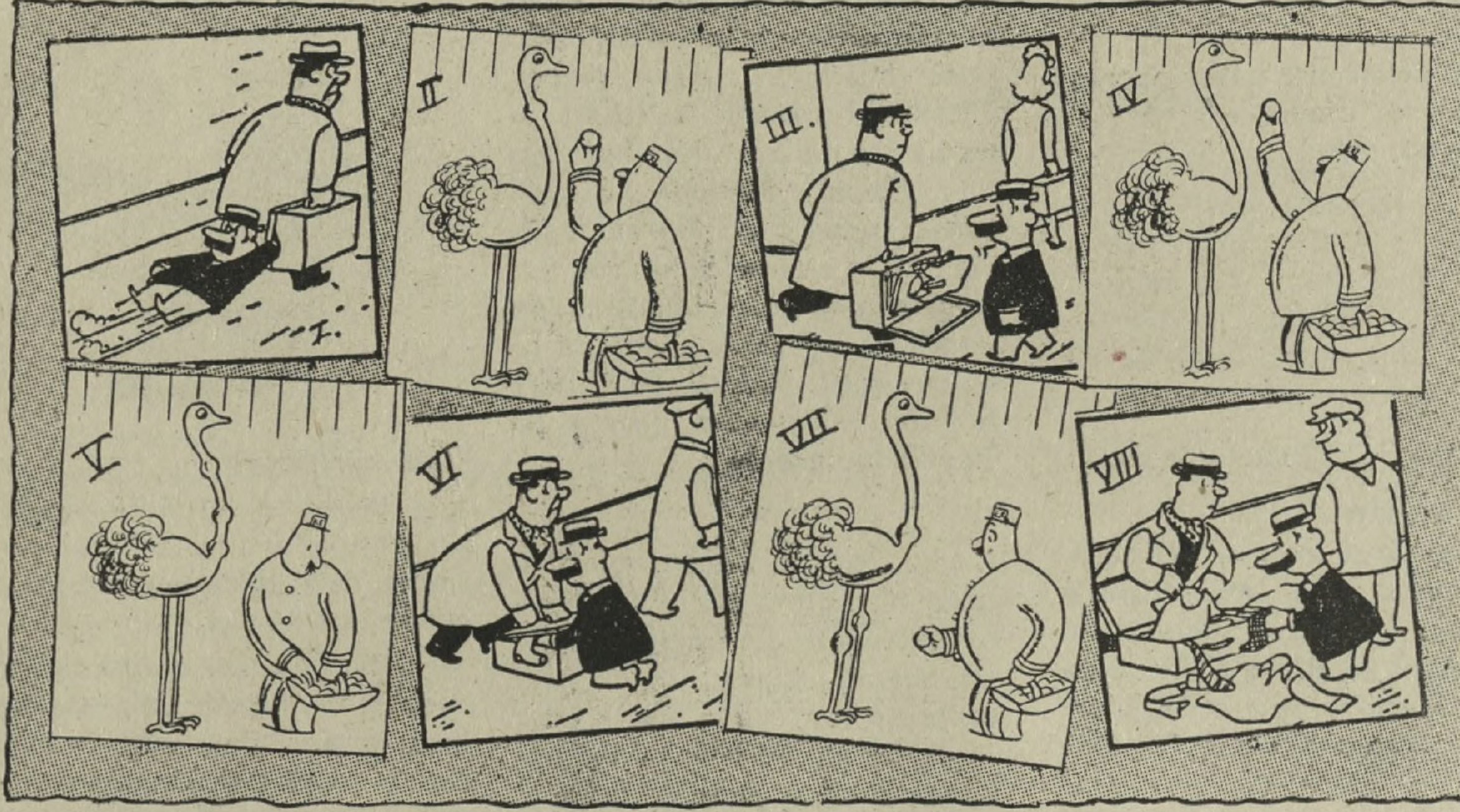
— Beğler, ağalar... Sağın havuza çok sohulmayunuz, yasahdu!

Meddah SÜRURİ

000453

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE

Yeni Müsabakamız : 6

★ Bugün altıncısını neşrettiğimiz karikatürlerle müsabakamız sona erdi.
★ Cevap müddeti 5 Mart perşembe gününe kadardır.
★ Gelecek sayımızda zengin hediyeli yeni bir müsabakaya başlıyacağız.

SİZİN KÖŞE:

TEŞBİHTE HATA OLMAZ

Bir gün Ahmet bey yanında çalışan safça uşaktan bahsederken, arkadaşına:

— Çivi gibidir.

Demişti. Arkadaşı hayretle sordu:

— Yahu, bunun neresi çivi gibi.

Ahmet bey izah etti:

— Öyledir, öyledir. Başına vurmadan iş görmez.

Mine Girgin

KelKâhya

Sayın Kelkâhya:

*Daimî olarak okuyucularınızdanım demiye lüzum görmüyor ve Akbaba'ya âşık oldum demekle de sizi pofpoflamıyorum. Yine siz **nasıl bilirseniz** bilin.*

Azizim Kelkâhya, kızma ya, seni ikiye bölsek nasıl olur. Tabiî biliyorsunuzdur: Kel-Kâhya.

Size bir şiir gönderiyorum. Açık, saçık ama, zamana uyğun. Neşredecek olursanız mukabilinde size güzel, 1953 modeli siyah bir takma saç göndereceğim.

Vey - Faruk - Sar

CEVAP:

Haaa, galiba sizde isimleri bölme merakı var: İmzanız onu gösteriyor:

Yalnız, gazetemizin de adını ikiye bölmeğe kalkarsanız ne olacak?. Ak-Baba...

Mektubunuzda «Akbaba'ya âşık oldum» dediğinize göre size sorabilir miyim:

— Hangisine?..

Gönderdiğiniz manzumenin serlevhası «Baba»; bakılırsa, herhalde «Ak» a âşık değilsiniz!

Şiiriniz için: «Açık saçık, ama zamana uyğun» diyorsunuz. Anlaşılan sizinle ayni zamanda yaşamıyoruz sayın bay Vey-Faruk-Sar!.. Çünkü, muhterem anneniz le babanız arasındaki samimî münasebeti anlatmakla başlayan ve:

«Tanrım beni annemin karnına soktu baba»

Diye devam eden yazınız, henüz yaşadığımız zaman çerçevesine giremez!

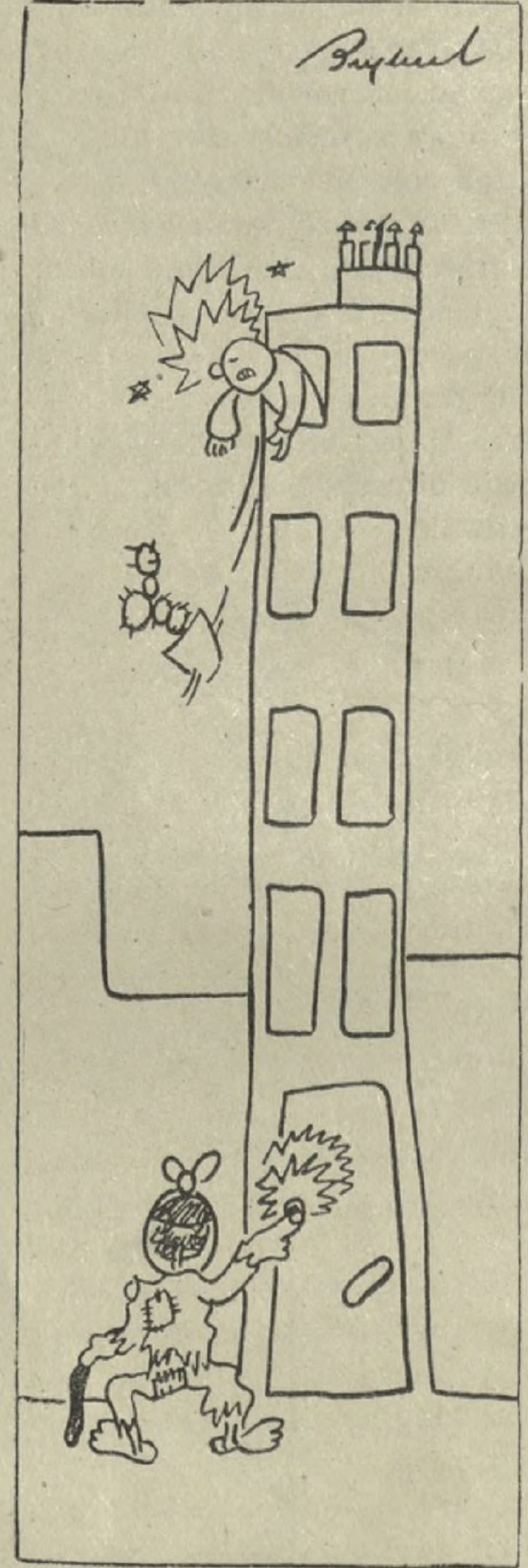
Hem bu işe Tanrıyı karıştırmağa ne lüzum var?. Yoksa anneniz «Meryem» siz «İsa» mısınız?

Kelkâhya

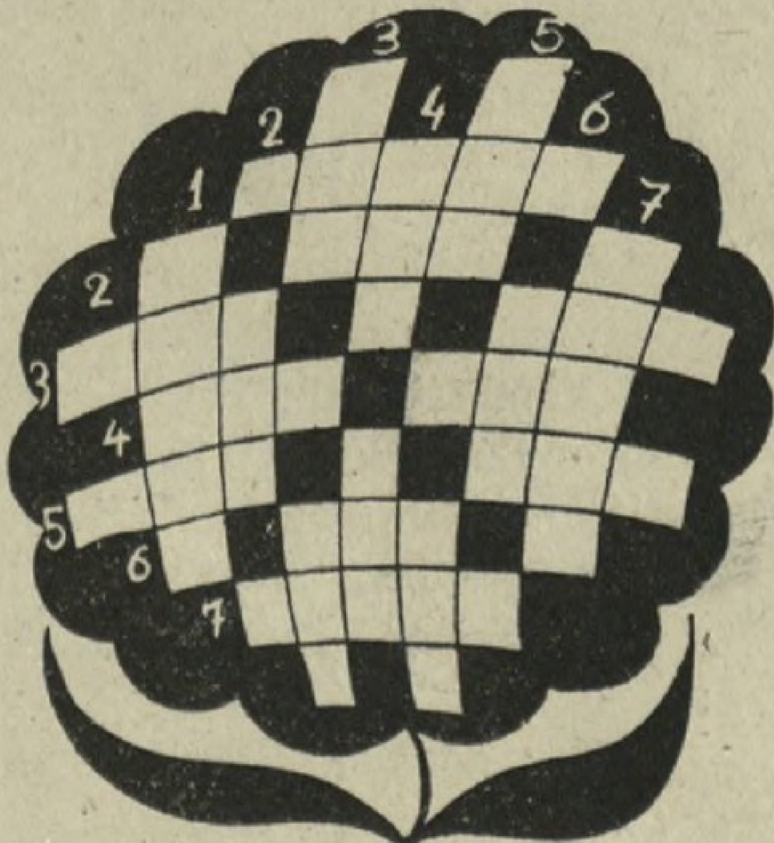
— Zo utanmoorsun?

— Hayır... Ya sen?.

Sadaka!..

Akbabanın Bulmacası

Soldan Sağa : *1. Çırak, 2. Bir yabancı memleket nehri. 3. Sanmak, Medenî ip. 4. Sağırın duyamadığı, Kılmak fiilinden emir. 5. Ok atmıya mahsus. Bir alaturka müzik âleti. 6. Fena. 7. Bir dokuma tezgâhı parçası.*

Yukarıdan aşağı : *1. Uvma. 2. nefesli bir müzik âleti. 3. Eski zaman oteli, Bir baş hastalığı. 4. Bir koku, Bir pandispanya çeşidi. 5. Tatlı bir gıda, İnce madenî çubuk. 6. Lezzet. 7. Karpuzun hamı.*

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

Soldan sağa: 1. Ananas. 2. Erik, 3. Af, As, Fa. 4. Mey, Sima. 5. Ana, Bira. 6. Ata, Do, Er. 7. Lira. 8. Makara.

Yukarıdan aşağı: 1. Şamata. 2. Fena. 3. Ne, Ya, La. 4. Ara, Dik. 5. Nis, Bora. 6. Ak, Si, Arı. 7. Fire. 88. Kamara.

000454

BENLİ FATMA

YAZAN: HATİCE VİLDAN

Yine aynı ihtiyar kadının aydınlattığı yeraltı yolundan geçip küçük demir kapıdan çıktı, ıssız sokaklardan geçerek oteline döndü..

O geceden sonra sık sık buluşmağa başladılar. Fatmanın dairesi, burada, prensin dairesinden tamamiyle ayrı idi. Sarayda sıkı bir teşrifat hüküm sürüyordu. Onun için, gecenin herhangi bir saatinde rahatsız edilmek, prensin çıkagelmesiyle tehlikeli duruma düşmek gibi bir korku mevcut değildi.

Yalnız, bir mesele vardı. Feyyaz'ın Mısırda uzun zaman kalması, dikkati çekebilir, onu bir tanıyan vasıtasiyle bu haber prensin kulağına gidebilirdi. Fakat, böyle bir ihtimali önlemeğe de imkân yoktu. Bu ancak, Feyyaz'ın Kahire'den ayrılıp gitmesiyle olabilecek bir işti. Ona da ne Fatma'nın, ne de Feyyaz'ın gönlü razı oluyordu. Aylarca süren hasretten sonra bu buluşma, ikisini de aşkın, eli ayağı bağlı esiri haline getirmişti. İkinci bir ayrılığa tahammül edemiyeceklerini anlayorlardı. Öte yandan, doktor Feyyaz'ın para vaziyeti ilelebed Kahirede oturmasına müsait değildi. Yaşamak için çalışmak zorunda bulunuyordu.

Bir fasit daire içinde idiler. Buluştukları geceler, yine ayrılmak zarureti, korkunç bir hayalet gibi karşılarına dikiliyor, giderilen hasretin bütün zevkini mahvediyordu. O zaman, birbirlerine sımsıkı sarılıyorlar, ayrılmamak için ne yapacaklarını düşünüyorlar, bu müşterek dertlerine bir çare arıyorlardı.

Bu çare, kendiliğinden, birdenbire geldi.

Buluştukları bir geceydi. Feyyaz, yine aynı demir kapıdan girip aynı yeraltı yolundan geçerek Fatma'nın salonuna girmişti. İki saatten beri beraberdiler. Gizliliğinin, zevkini büsbütün arttırdığı sevda iksirini, bibirinin dudaklarından kana kana içiyorlar, onun verdiği tatlı sarhoşluk için de, her şeyi unutuyorlardı.

Asıl fenası, salonun kapısını kilitlemeği de unutmuşlardı.

Böyle gecelerde, yol gösteren o ihtiyar kadın, salon kapısının dışında her ihtimale karşı nöbet beklerdi. O gece, nasıl olmuştu bilinmez, galiba o da vazifesini ihmal etmiş olacak ki, bir aralık, kapı birdenbire açılıverdi, prens, eşikte gözüktü.

Fatma ile Feyyaz, salonun nihayetindeki geniş sedirin üstünde, kucak kucağa idiler. Başlarını çevirip baktıkları zaman, prensin, kapının önünde, uzun boyu ile, dimdik durduğunu gördüler. Hiç tahmin etmediği bir manzara ile karşılaşmış gibi, gözleri büyümüştü. İkisi de yerinden fırlamıştı. Hiç bir hareket yapmadan ayakta duruyorlardı. Prens de kımıldamıyordu. Bu sahne, bu sessiz fakat dehşet verici sahne, Fatma'ya, bir asır uzamış gibi geldi.

Prens, ne yapacağını, neler yağdıracağı bilinmeyen tehdit dolu bir kara bulut gibi orada duruyor, hâlâ apaçık gözleriyle onlara bakıyordu.

Bir kelime söylemedi. Tek bir hareket yapmadı. Sonra, birdenbire, elini ileri doğru uzatmak ister gibi yaptı, kapının kenarına dayandı, oradan süzülerek yere yığıldı.

Fatma ile Fayyaz, ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Koştular. Onu düştüğü yerden kaldırıp sedirin üstüne uzattılar. Ondan sonra, Fatma'nın ilk işi, Feyyaz'ı, yeraltı yolundan savmak oldu. Saray halkı birazdan bu salona dolacaktı. Durmanın zamanı değildi.

Prensi yere yığan şey, bir kalp kriziydi. Derhal çağırılan doktorların bütün gayretleine rağmen, bir daha kendine gelmeden, gözlerini açmadan bir kaç saat sonra öldü.

O günden sonra, Fatma'nın hayatı, sarayda bir cehennem hayatı haline gelmişti.

Prensin ailesi dâva açmıştı. Ölümün, Fatma tarafından işlenilen bir ihanet yüzünden olduğunu iddia ediyorlar; onu hem mirastan mahrum etmeğe, hem de suçlandırmağa çalışıyorlardı. Prensin, o gece salona, bir ihbar neticesinde geldiği anlaşılıyordu. Çünkü ailenin açtığı dâvada, Feyyaz'ın ismi, haftanın bir kaç gecesi devam eden gelip gitmeleri, buluşma tarzları bütün teferruatiyle açığa vuruluyordu.

Üç ay süren dâvanın sonunda, Fatma, mahkeme karariyle bütün haklarını kaybetmiş, şahsına ait eşyayı alıp saraydan çıkmıştı. Artık prenses Fatma değildi.

Doktor Feyyaz, dâvanın sonunu heyecanla beklemişti. Fatma, gerçi bütün Kahire kibar muhitini çalkandıran büyük bir skandalın kahramanı olarak adı dillere düşmüş bir kadındı. Fakat, ölüm yolu ile de olsa, artık ona tam mânasiyle sahip olabilecekti. Bir insanın ölümüne sebep olmanın verdiği vicdan azabını, bu düşünce gideriyor, Feyyaz, dâvanın sona ereceği, hiç kimseye hesap vermek zorunda kalmadan, hiç kimseden korkmadan Fatmayı kolları arasında sıkacağı anı dört gözle bekliyordu.

Bir hafta sonra, İskenderiyeden İstanbula doğru yola çıkan vapurda, iki mes'ut insan vardı.

Vapurun güvertesi, ince bir bulutun gerisinde gizli solğun mehtabın hafif ışığiyle yıkanırken, Feyyaz'la Fatma, küpeşteye yaslanmışlar, birbirlerine sarılmışlar, o dakikaya kadar hiç tatmadıkları bir hazzın, rahatça sevişme hazzının kucağına kendilerini bırakmışlardı.

Altlarındaki tekne onları, ne zamandanberi gözlerinde tüten güneşli, çiçekli bir ufka doğru götürüyordu. Bir haftadan beri bıkmadan tazeledikleri ayni sözleri, konuşuyorlardı. Saadetlerini ifade eden bu sözler kulaklarında aksettikçe, mes'ut olduklarına daha fazla inanıyorlar, bunu birbirlerine haber vermekten ayrı bir haz duyuyorlardı.

— Bu dakikayı ne kadar zamandır bekliyordum biliyor musunuz, Fatma? Artık seni elimden hiç kimsenin alamıyacağını düşündükçe ruhum kanatlanıyormuş gibi oluyor. Bu büyük sevince kalbimin nasıl tahammül edebildiğine şaşıyorum. Bak, mehtapta daha da engin gözüken, ufuklara kadar bomboş şu denizi görüyor musun? İşte şu anda, benim kalbim de her türlü tasadan tıpkı onun gibi âzade, geniş ve rahat. Yanımda sen varsın. Benden başka kimse ile beraber olmayan sen. Dünyada bundan daha büyük bahtiyarlık olur mu?

— Kendi hislerini söylediğini zannediyorsun, ama benim hislerimi bana anlatıyorsun, Feyyaz! Hem o kadar güzel anlatıyorsun ki! Bunlar bütün benim duygularım. Benim kalbim de şu anda dünyanın en rahat, en endişesiz kalbi. Âzad edilmiş mahpus gibiyim. Prens, saray, servet, teşrifat, bütün bunlar kalın birer zincir gibi elimi ayağımı bağlayan şeylerdi. Hepsinden kurtuldum. Bir parasız bir insanım. Ama seninim. Prensin bütün servetini versem seni alabilir miydim?

— Debdebeli hayatından ayrıldığına sahi esef etmiyor musun, Fatma?

— Katiyen! Bu suali hiç sormamanı isterdim, Feyyaz. Her şeyi feda etmeğe razı olduğumu sana daha İstanbulda iken söylemiyor muydum?

— Evet, hatırlıyorum. Ama, hiç ummadığımız bir sırada bu hâdise vukua gelmeseydi, sana prensten ayrılmanı teklif etseydim, bırakır gelir miydin?

Fatma, bir an sustu, Feyyaz'ın yüzüne baktı. Gözlerinin içinde kurnaz bir pırıltı tutuşuyordu, Feyyaz'ın elini tuttu:

— Biraz beni bekle, sana bir şey göstereceğim, dedi.

Kamarasına indi. Beş dakika sonra dönüp geldiği zaman, elinde bir zarf tutuyordu. Onu Feyyaz'a uzattı.

— Aç, oku, dedi.

Feyyaz zarfı açtı. İçinden çıkan kâğıdın başlığı vardı. Bu bir avukat ismiydi. Mektup şöyle diyordu: (Prenses hazretleri, Bahis buyurduğunuz talâk meselesi hakkında görüşmek üzere, önümüzdeki çarşamba günü saat ikide yazıhanemi şereflendirmenizi rica eder, hürmetlerimi takdim eylerim).

— Okudun mu?

— Evet, okudum.

— Tarihine de baktın mı?

Feyyaz, mektubun tarihine baktı.

— Prensin ölümünden bir hafta evvelki tarih, değil mi?

— Evet, bir hafta evvelki.

— İşte, deminki sualine bu mektupla cevap vermiş oluyorum. Prensten ayrılıp seninle gelmek için, senin teklifini beklememe hacet yoktu. Kararımı çoktan vermiştim, Feyyaz. Sana bahsetmedim. Beni ne kadar sevdiğini bildiğim için, bu sevgin, servetimi, debdebeli hayatımı bırakmamağa beni teşvik etmene sebep olur diye korkuyordum. Teşvikini elbette dinlemezdim. Ama ne olurdu, bilir misiniz? Sırf beni düşündüğün için, rahatımı bozmamak için katlanmağı göze alacağın bu fedakârlığı ben belki de, senin sevginin azlığına hamlederdim, aşkımız bir parça bulutlanırdı. Tıpkı bu akşamki ay gibi. Bak; gökteki ayı göremiyoruz; ince bir bulut tabakası altında gizli. Etrafa ışık serpiyor, ama ölgün, cansız bir ışık. O ince bulut olmasa, ayın şeklini iyice görebileceğiz.

(Devamı var)

000455

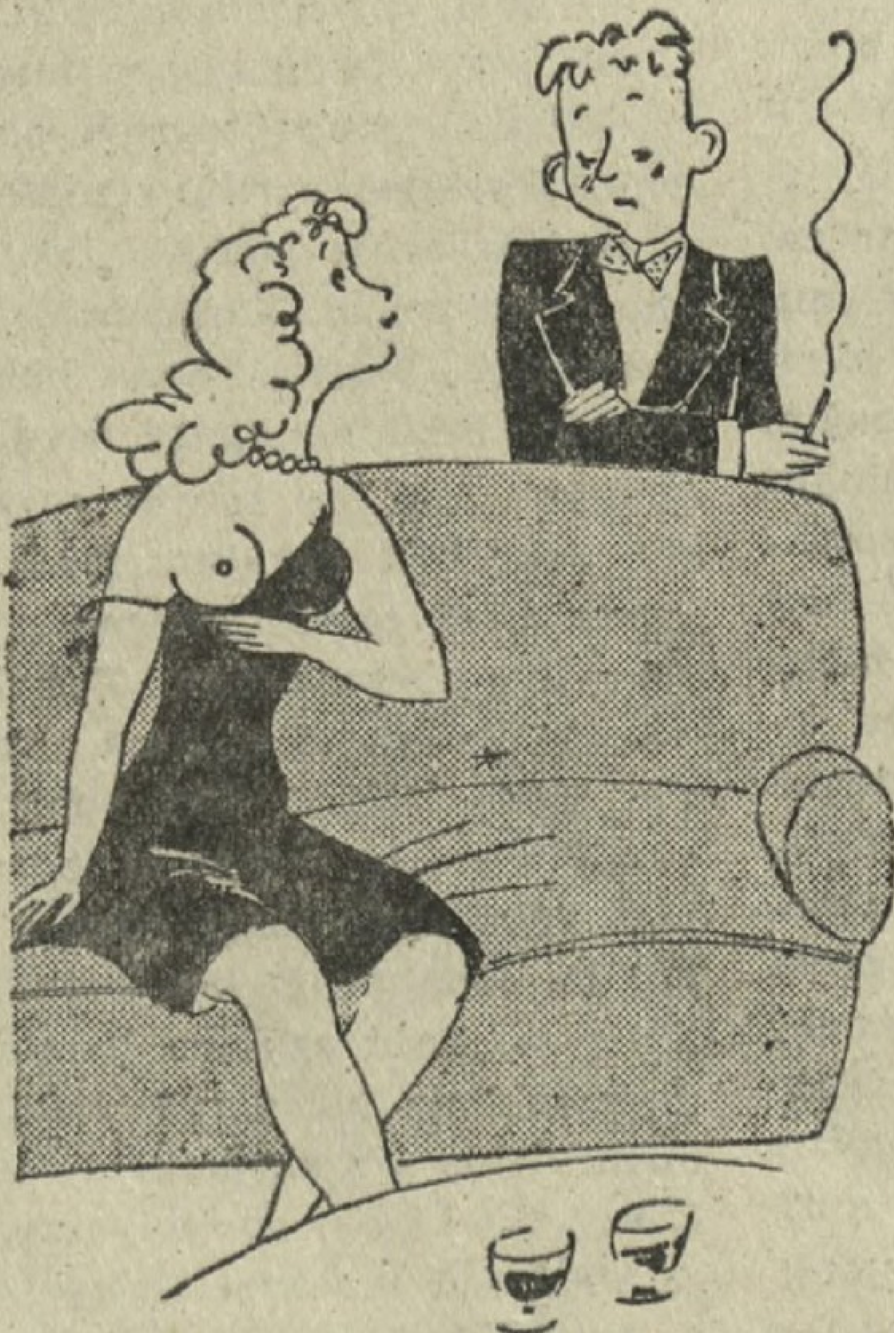
DÜNYA

YATAKLI VAGONDA

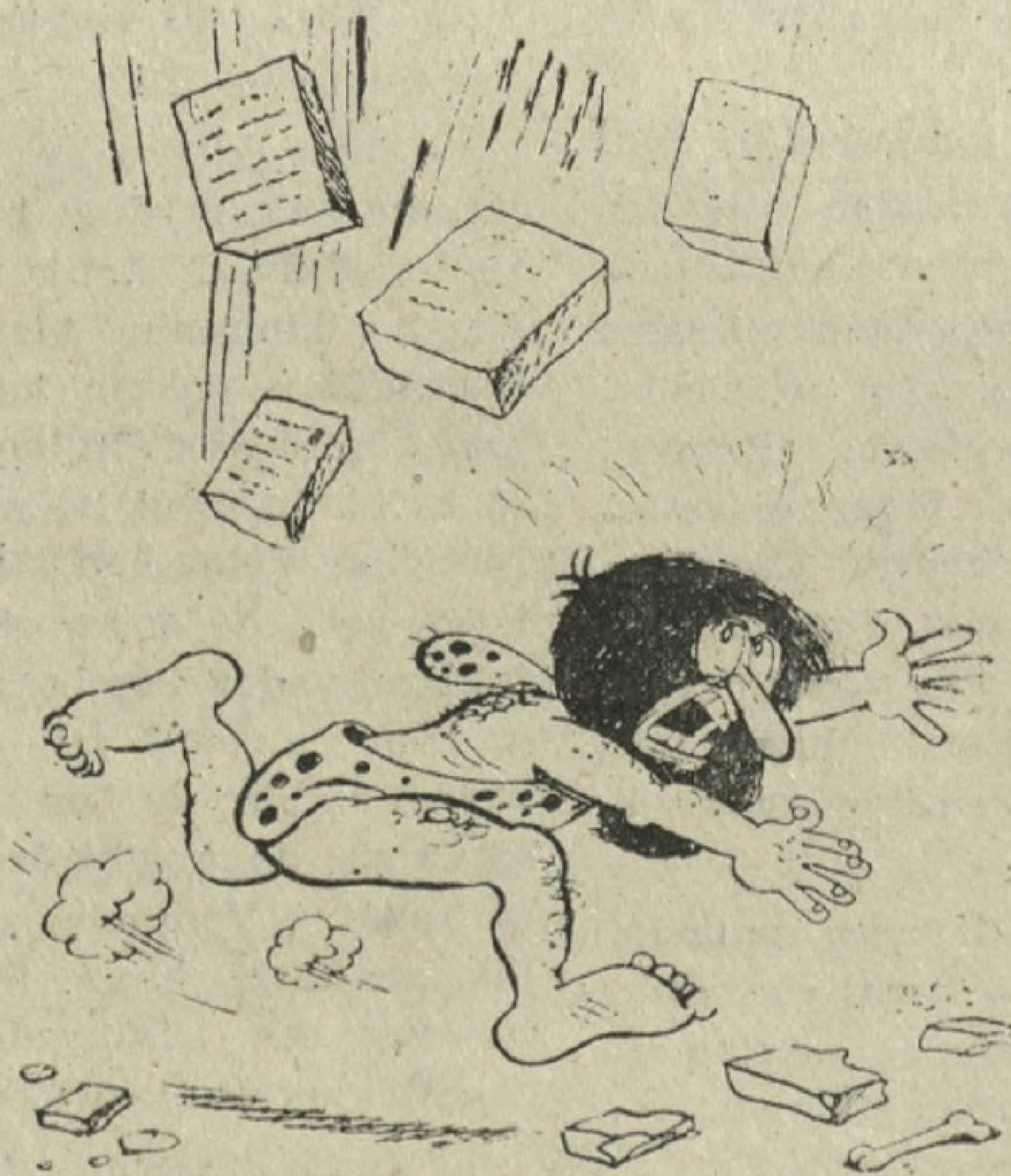
— Rica ederim itmeyiniz, burası benim yatağım!..

— İci Paris —

Kız — Yavrum, insan ellediği şeyi yerine koymalı!..

— Le Hérisson —

TAŞ DEVRİNDE :

— Eyvah, yine uçaktan ilân atıyorlar!..

— İl Travaso —

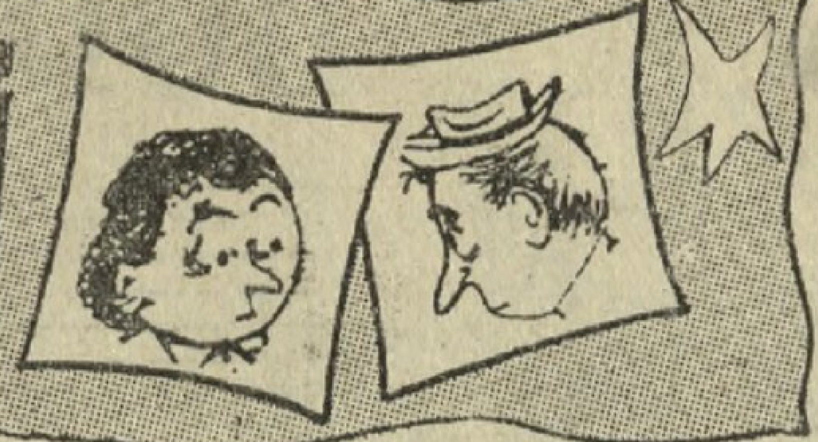

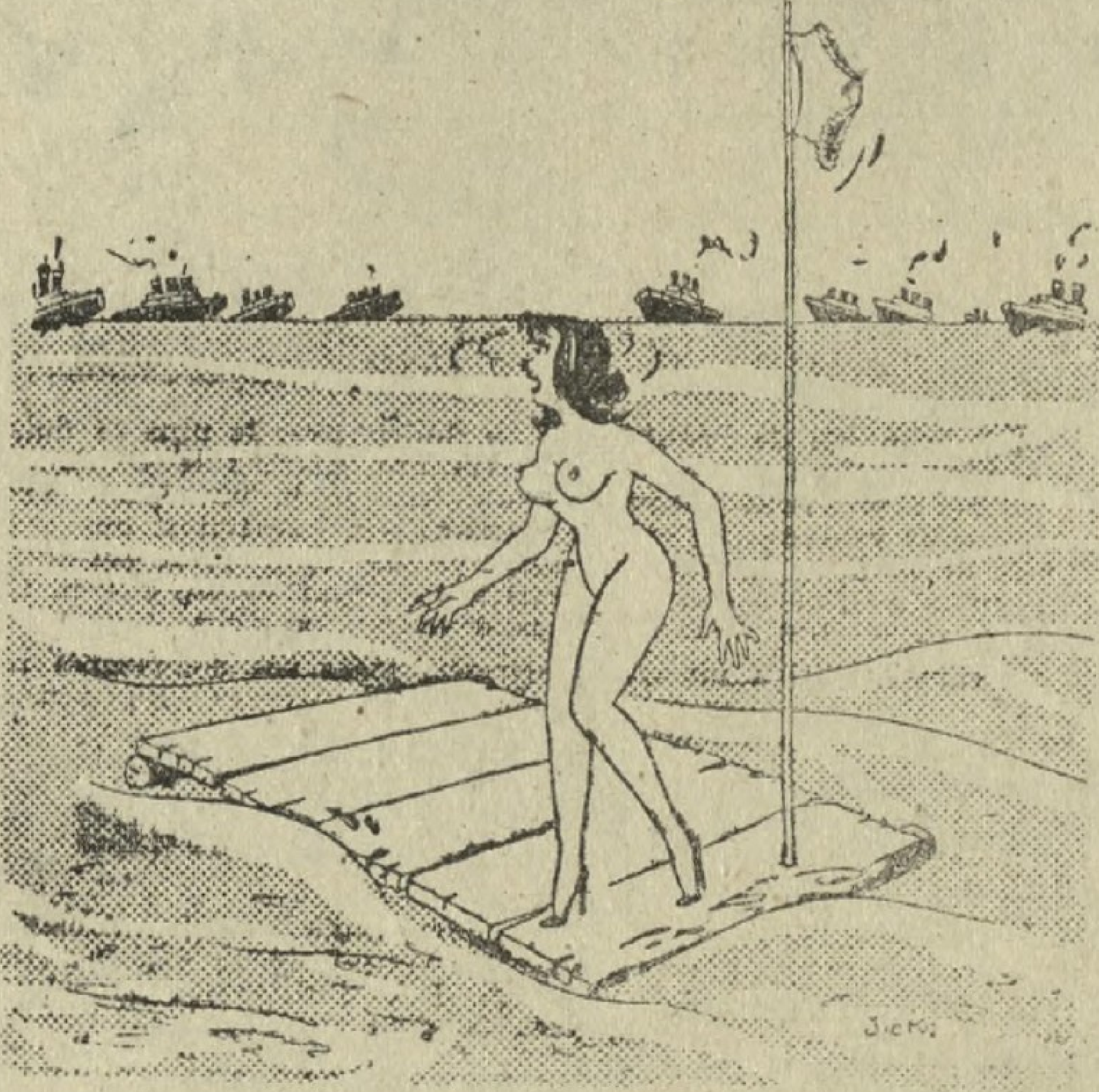
— Hiiişt, uyuyacaksan karının koynuna git!..

— Le Hérisson —

000456

KARİKATÜRLERİ

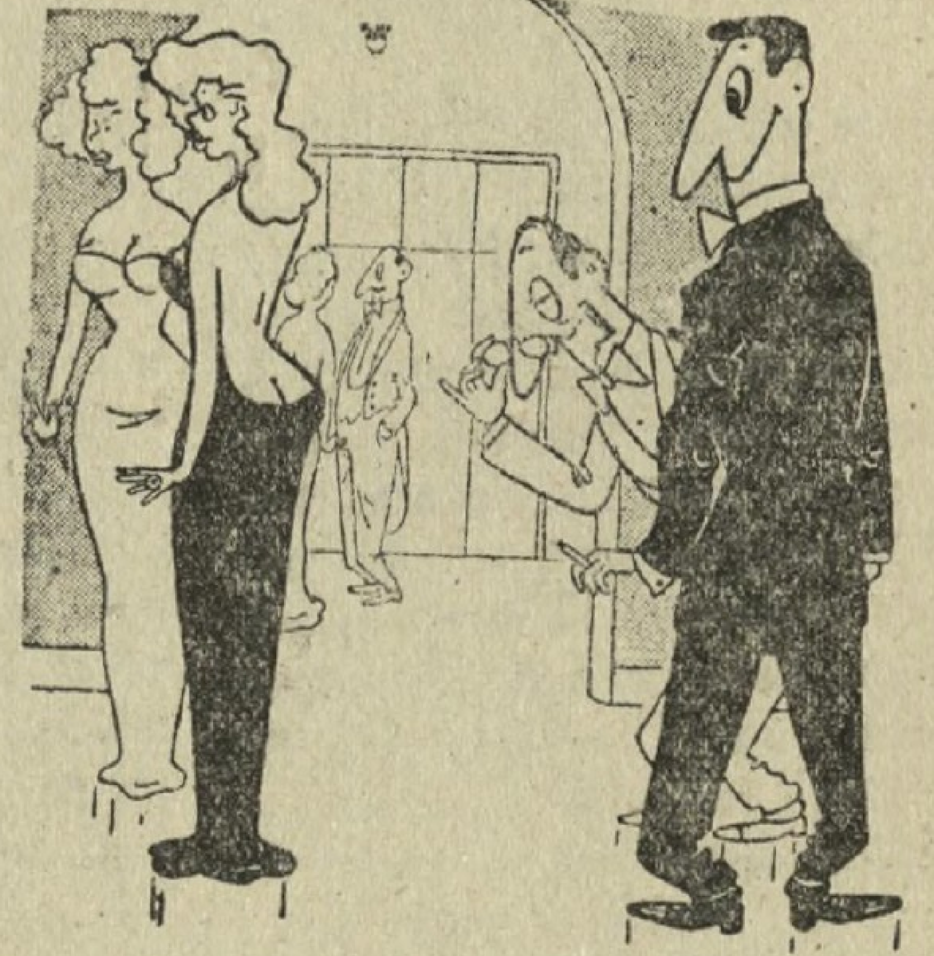
YAZISIZ!..

— İci Paris —

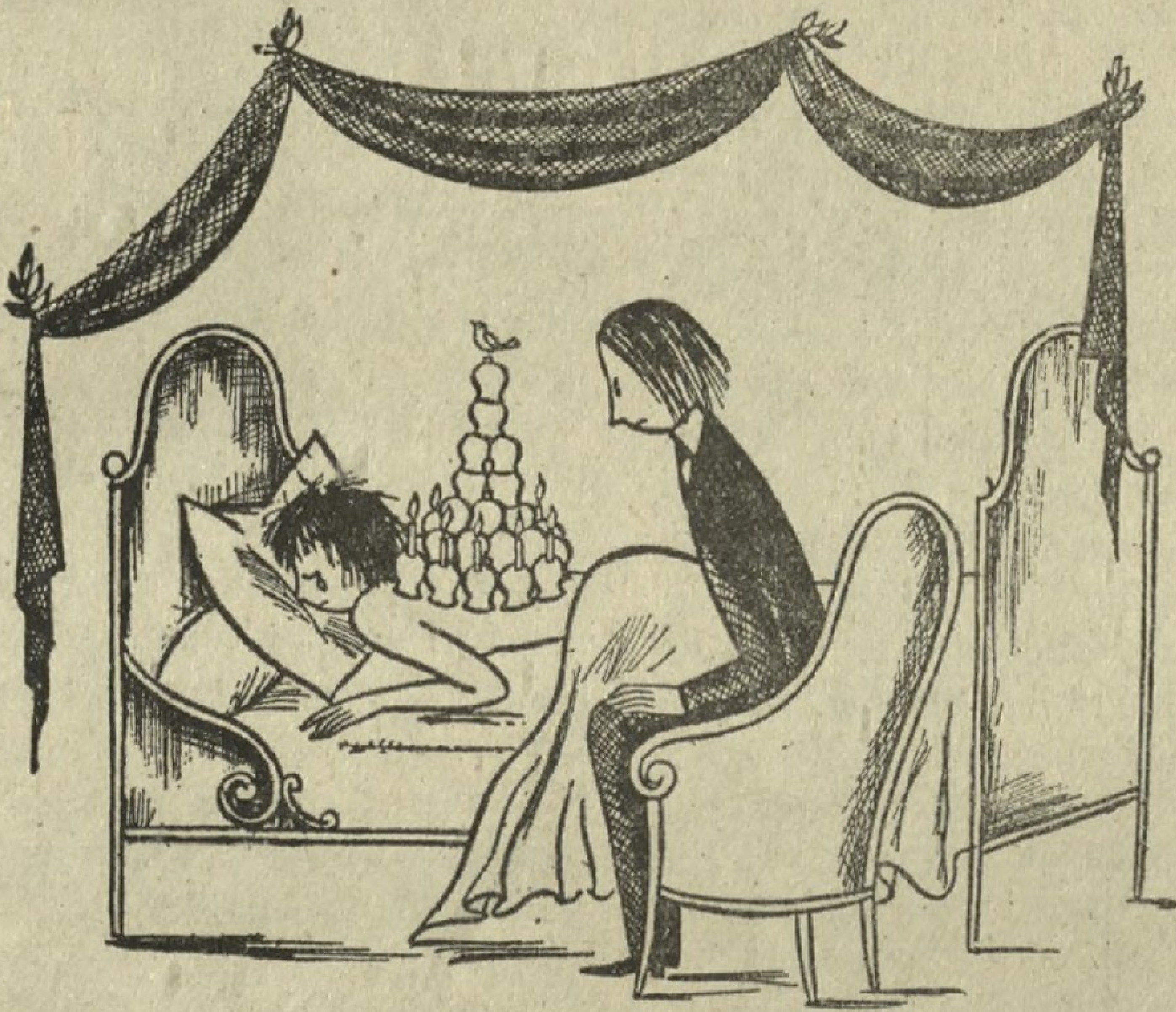
— A a a aldığım za za za man, ço ço çok güzel ko ko konuşuyordu. Gi gi gitlikçe ke ke kekemeleşiyor....

— France Dimanche —

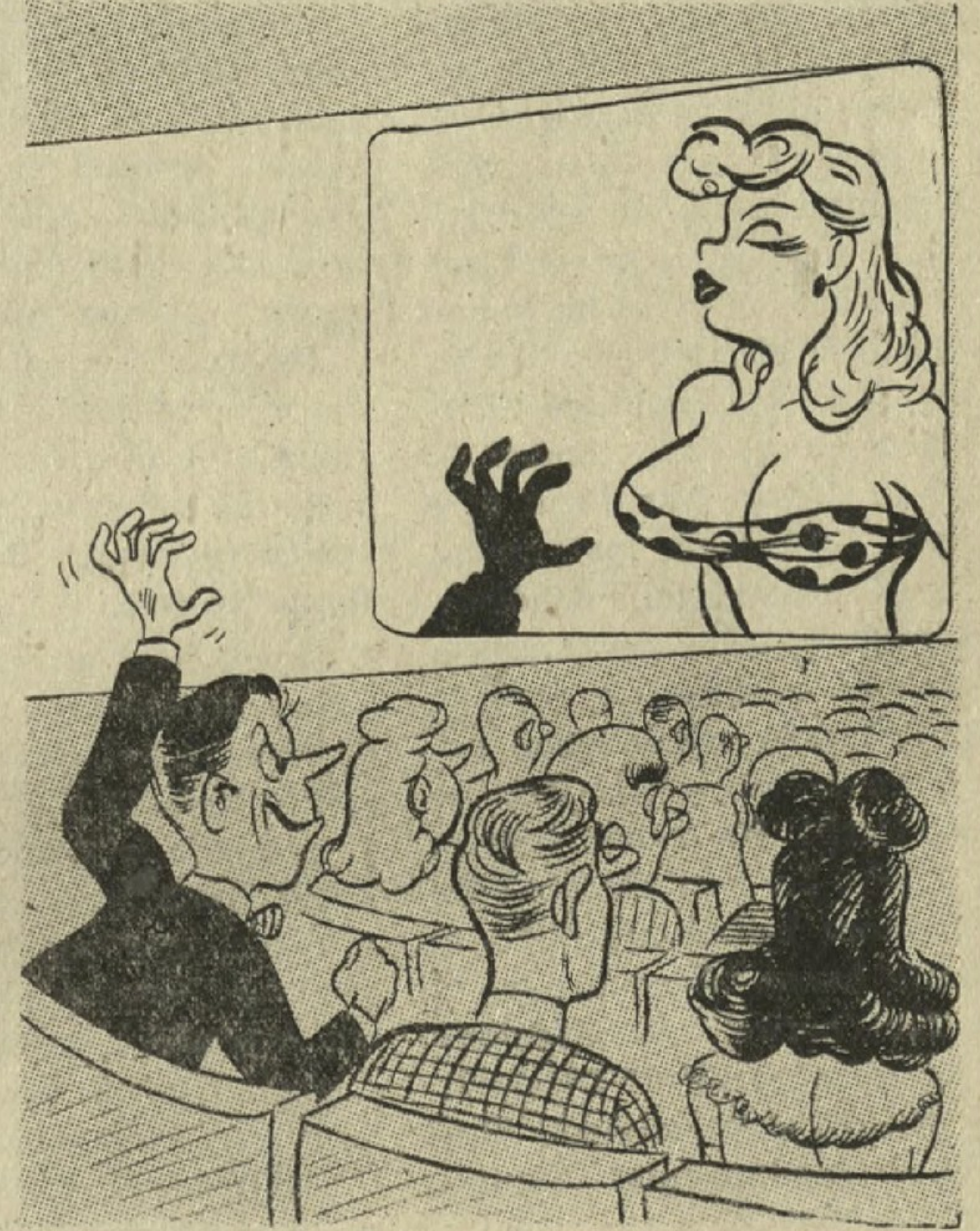
Miyop — Amma düşük göğsü var ha!..

— Le Hérisson —

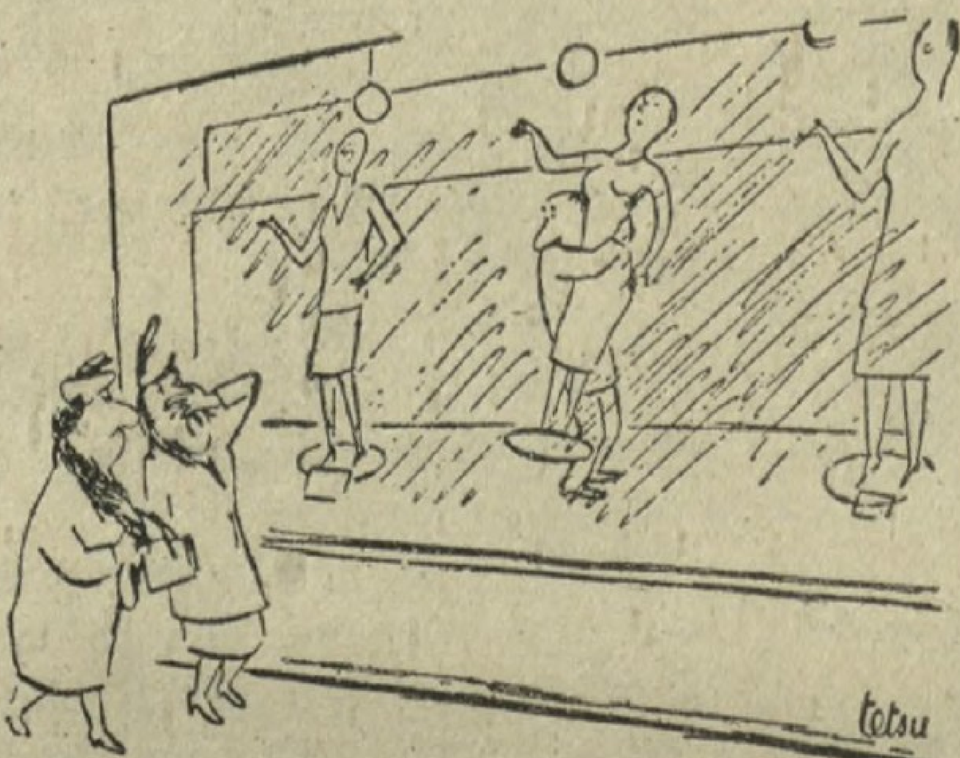
— Doğum yıldönümünde gripe tutulmak, ne talihsizlik!...

— İci Paris —

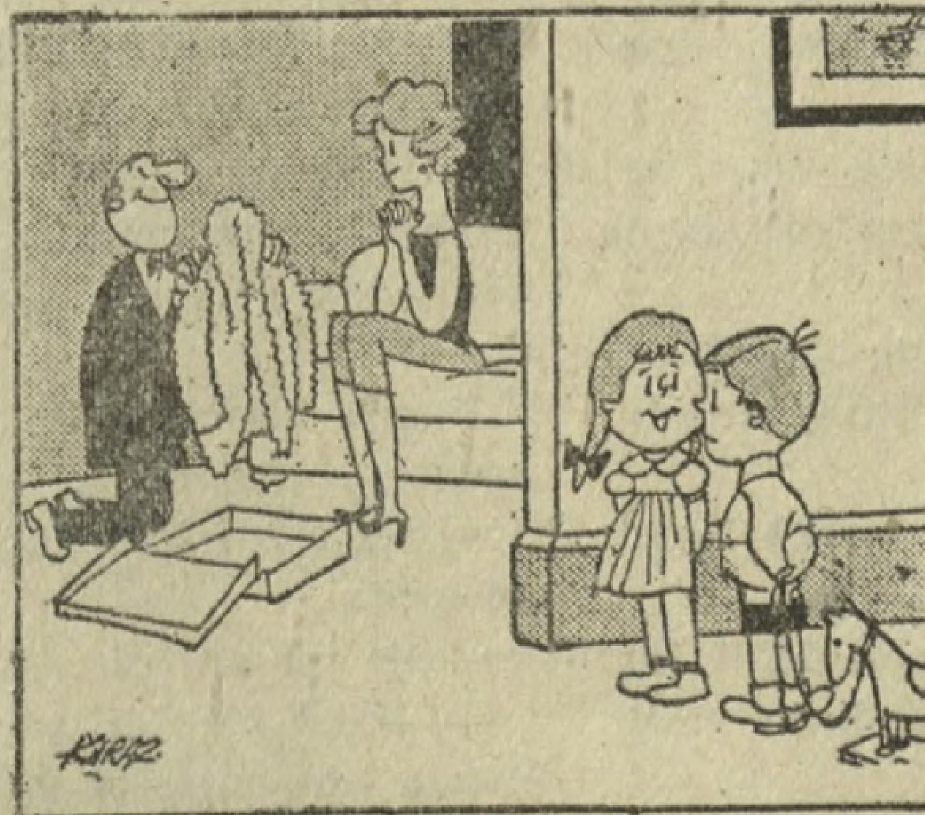
YAZISIZ!..

— İl Travaso —

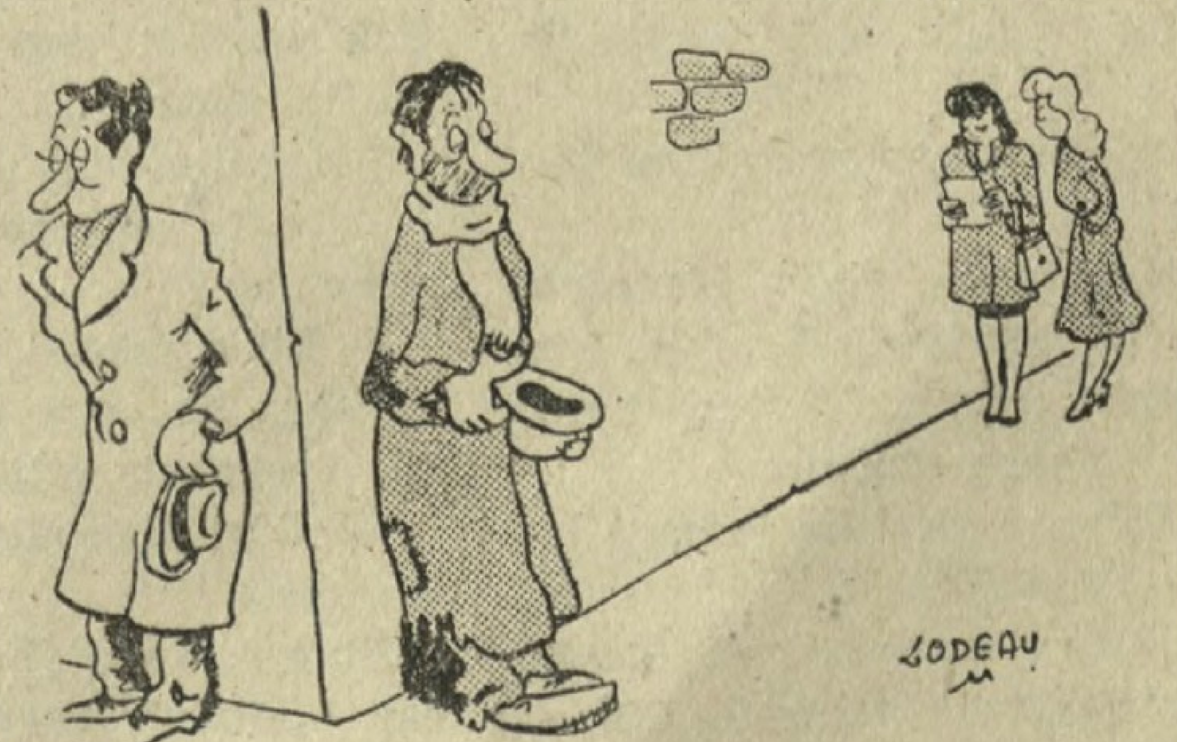
— Eyvah, kocam!...

— Samedi Soir —

— Çok nazik adamdır, her gelişinde bana kutu getirir!...

— Samedi Soir —

— Bu olacak... Mektubunda «beni tanımanız için köşebaşında elimde şapkayla bekliyeceğim» diye yazıyor!...

— Le Hérisson —

000457

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

— Bu gibi hallerde uluorta yürümek icabeder. Polis bir işi takip ederken, baş vuracağı vasıtalarda ayrı seçi yapmaz. Maksat o işin hakkından gelmektir. Ben şöyle bir plân kurdum. Baskın yapacağım. Yani, Hayganoşla Nevres'i basacağım. Mutlaka bir biçimsiz vaziyette yakalıyacağıma eminim. Tam zamanında «eller yukarı» diye emir vereceğim. Eller yukarı kalkınca kabahatlerini gizlemelerine imkân kalmıyacak, tabii. Sonra, Nevres'i salıvereceğim...

— Sakın ha; tam zamanı işte, üstünü başını araştırsana!

— Olmaz! Üst baş arama yok. Şarlok Holmesi okumanızı tavsiye ederim, bayan hazretleri... Hayganoş'la yalnız kalınca ona diyeceğim ki: «Bir saniye evvel sizi kolları arasında tutan erkek bir hırsızdan başka bir şey değildir. İsmi ebediyyen sır olararak kalması icabeden kibar bir hanım fendinin yüz bin liralık mücevheratını çalmıştır. Şimdi de sizin, bu mücevherleri onun elinden almanız gerekiyor. Alıp bana vereceksiniz. Kırk sekiz saat zarfında bu işi yapmadığınız takdirde, sizi bu bahçede, bir peyke üzerinde, Palasın profesyonel dansörü ile fingirderken yakaladığımı kocanıza haber vereceğim. Hem de bütün tafsilâtiyle haber vereceğim. Çünkü her şeyi gördüm.» Nasıl? Plânımı beğendiniz mi?

Hanife hanım heyecanlanmıştı.

— Yani, hafiyelik işini yapmak şimdi de bize mi düştü? Diyebildi.

— Detektif değil miyim? Hile isteyen siz değil misiniz? Tamam işle. Tereddüde hiç mahal yok.

— Ama buna şantaj derler.

— Hayır, hiç de şantaj demezler. Halis muhlis zabıta tekniğidir. bu..

— Acaba işe yarayacak mı dersiniz?

— Hiç şüphe etmeyin. Hayganoşun mazisi meydanda. Kimbilir kimleri kafeslemiştir. Nevres'i haydi haydi tongaya oturtur.

— Bilmem ama, bu iş bana biraz acaip gözüküyor.

— Başka çaremiz yok. Kaybedecek vakit de kalmadı. Cürmü meşhudu hemen yapmak lâzım.

— Elim ayağım titriyor, vallâhi...

— Benim titremiyor, Fifi...

— Fifi mi?

— Tabiî ya! Benim sana bu isimle hitabetmeğe hakkım yok mu?

— Şimdi onun zamanı değil.

— Ama, düşün ki, hayatımı tehlikeye koyuyorum. Öyle ya, belli olmaz, bir de bakarsınız haydut herifin yanında sustalı bıçak, tabanca filân vardır. Bana böyle bir zamanda metanet aşılaman lâzım... Bağdat padişahının karısının âşıkı ata binip denizlerden aşacağı zaman, kimbilir, sevdiği kadın onu nasıl kucaklamıştır.

— Mücevherler gelsin, ben de seni kucaklarım.

Sadettin, cep fenerini bir eline, cesaretini öteki eline aldı, karanlık bahçeye daldı. Ilık bir geceydi. Ağaçların altında ateş böcekleri, ateşlerini, açılıp kapanan aydınlık gözler gibi yaka söndüre dolaşıyorlardı. Sadettin, elindeki fenerle, kendini bu ateş böceklerine benzetti. «Acaba onlar da benim gibi, günahkâr bir çift mi arıyorlar?» diye düşündü.

Havuzun yanına gelmişti. Orada, aşk randevularına son derece müsait, etrafını sarmaşıklar bürümüş, ılık bir yuva kadar şirin bir kameriye vardı. Sadettin oraya doğru yürüdü.

Şimdi, içeri girecek, çifte kumruları orada, gaga gagaya öpüşürken yakalıyacaktı. Turistik Palasa detektif oldu olalı bu kadar başarılı iş görmemişti. Bu muvaffakiyetin peşin neşesiyle, mücevherat meydana çıktıktan sonrası için vaadini aldığı mükâfatın müstakbel zevki, yüreğinde, âdeta kaynayan bir tencere gibi fıkırtılar yaratıyordu.

Cep fenerini elinde sımsıkı tuttu. Kameriyenin kapısından içeri hışımla daldı. Orada, peykenin üstünde, yanyana iki gölge vardı. Çok yanyana, son derece yanyana iki gölge!

Fenerinin düğmesine bastı, ışığı o çifte gölgeye çevirdi. Ayni zamanda:

— Eller yukarı! diye bağırdı.

Fakat bu emre müthiş bir küfür mukabele etti:

— Çüş! Eşşeoğlu eşşek! Defol şuradan!

Bu ses, Nevres'in sesi değil, bizzat Abdullah beyefendinin sesiydi.

Onun savurduğu bu fazla realist iltifata, daha ince bir ses, tempo tutarcasına refakat etmişti:

— Zo ne hıyar şeydir bu?

Bu da pastırma kraliçesi Hayganuştu.

Sadettin, tam taşmak üzere iken altındaki ateş sönünce kabartısı birdenbire iniveren süt kabı gibi pıstı. Gözlerini fal taşı gibi açmış, yüzü şapsarı, afal afal, karşısındakilere bakıyordu.

Hayganoş,göz açıp kapayacak kadar kısa zaman içinde derlenip toplanmıştı. Öfkeden ateş saçan gözlerle Sadettine bakıyordu. Detektif, dili dolaşarak bir mazeret geveledi:

— Affedersiniz, Abdullah beyefendi! Zatıâlinizin burada olduğunuzu bilmiyordum, Bayanı başka birisiyle beraber zannediyordum da...

Hayganoş'un tepesi daha fazla attı:

— He? Başka birisiylen beraber mi? Zo, ne çeşit laftır bu? Sen benim kim olduğumu biloorsun? Lamusuma doğunmağa ne hakkın vardır senin? Terbiyesizliğin bukıdarı da görülmüş şey değildir!

Abdullah bey, deminkinden daha gür bir sesle şu emri verdiâ

— Çek arabanı bakalım! Bir daha sefere de aklını başına topla, elâlemin işine karışacağın yerde kendi işine bak! Hem biz bayan Higgins'le beraber burada kurbağa seslerini dinliyorduk.

Sadettin, ikinci bir ihtara hacet bırakmadan sıvıştı. Büyük bir faciaya sebebiyet verdikten sonra, rastgele kaçan bir adam gibi, nereye gittiğini bilmeden kaçıyordu.

Duysalar, bizzat kurbağaların bile gülecekleri bu kurbağa sesi dinleme sözüne, gülecek, hali olmadığı için gülemedi. O şimdi, sade kendini düşünüyordu. Öyle bir pot kırmıştı ki, meşhur Serez kadısının yediği haltlar, yanında emsalsiz birer hüner gibi kalırdı. Kaş yapayım derken göz çıkarmıştı. Patron şimdi onu kulağından tutup kapı dışarı atsa haklıydı..

Hanife hanım, dört gözle onun avdetini bekliyordu.

— Ne oldu? Yakaladın mı? diye sordu.

—Hiç bir şey olmadı.

— Nasıl hiç bir şey olmadı? Kimse yok muydu?

— Vardı. Karı o karı ama, erkek o erkek değil.

— Eyvah! Şimdi ne yapacağım? Son ümit de suya düştü!

Bu suya düştü lâfı, Sadettin'e ansızın bir fikir ilham etmişti. İki elini birbirine vurdu:

— Buldum! diye haykırdı.

— Ne buldun?

— Çare buldum, bayan hanım efendi hazretleri!

Hanife hanım, Sadettin'in birdenbire parlayan gözlerini, biraz evvelki yeis yerine yüzünde şimdi hasıl olan beşuşluğu görünce, ümitlenmiş, büyük bir heyecana kapılmıştı. Telâşla sordu:

— Aman çabuk söyle, Sadettin, çarpıntım tuttu.

— Suya düştü deriz.

— Ne suya düştü?

— Mücevherler suya düştü.

— Hangi suya?

— Meşhur kurbağalı havuzun suyuna.

Hanife, bir an kapıldığı ümidin boşluğunu anlamış gibi, iki eli yanına sarkarak, melûl melûl, Sadettin'in yüzüne baktı.

—Ben de sahiden bir şey buldun zannetmiştim, dedi.

— Neden? Fena mı? Bir kere, suya düştü demek mahvoldu demektir.

— O lâf mücevher için söylenmemiştir. Havuza adam indirelim suyunu boşaltalım derse ne yaparız?

— Vakit kazanırız. Koskoca havuzun suyu öyle tezberi boşalmaz. O zamana kadar da Allah kerim.

— Olmaz, Sadettin, olmaz. Bir kere, mücevherlerin havuzun yanında işi neydi, demez mi?

— Desin varsın. Cevabı hazır.

— Nedir o cevap?

Sadettin bilgiç bilgiç güldü. Etrafına bakındı. Sonra, gayet yavaş sesle:

— Kurbağa sesleri dinlemeğeğe gitmiştim, dersin.

— O ne demek?

— İşte öyle bir şey. Tılsım, tılsım! Cen bu cevabı ver, bak nasıl tesir edecek.

— Ya etmezse?

— Eder! Etmezse bile ne kaybederiz? Mademki şimdilik başka çare yok!

— Haklısın. Bekleyelim bakalım. Ama yüreğim fena halde atıyor. Şu pastırma kralı olacak netameli herif gelinceye kadar, Allah vere de bir yerime inmese!

(Devamı var)

000458

BEYAZ SABUN YERİNE

PURO

TUVALET SABUNU KULLANINIZ!

- Beyaz sabun çamaşır, çorap, mendil ve bulaşıklar içindir.
- Bol köpüklü - Nefis kokulu Puro cildinizin muhtaç olduğu sabundur.

PURO TUVALET SABUNU
Cildinizin gizli kalan güzelliğini meydana çıkarmak suretiyle, sizi olduğunuzdan çok daha *Cazip* GÖSTERİR

PURO

100 de 100 saftır

Seba Melikesi Belkis!

★ Tablo kadar güzel fotoğraflarla süslü...

★ Nefis sinema romanı...

★ Fiatı 50 kuruş

Adres:
AKBABA YAYINEVİ

TURAL

Öksürüğü

Keser!

ŞANS

SERVET REFAH EMNİYET

İŞ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

24 EV ★ 1.000.000 LİRA

EV
OTOMOBİL
APARTMAN

YILDA

16

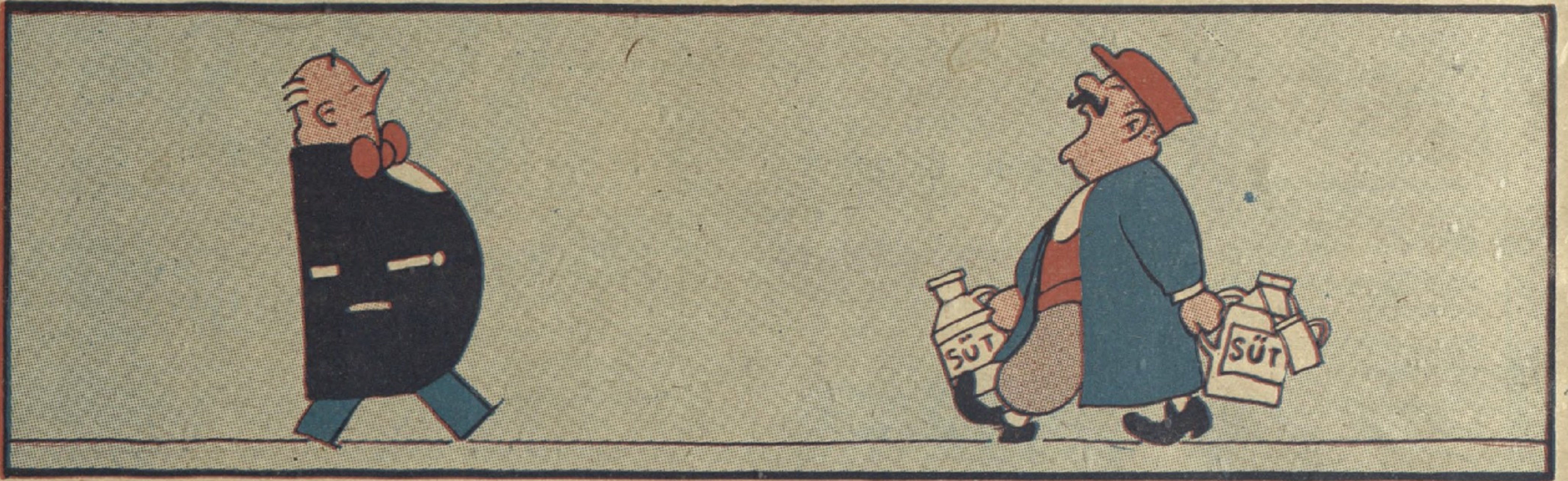
ÇEKİLİŞ

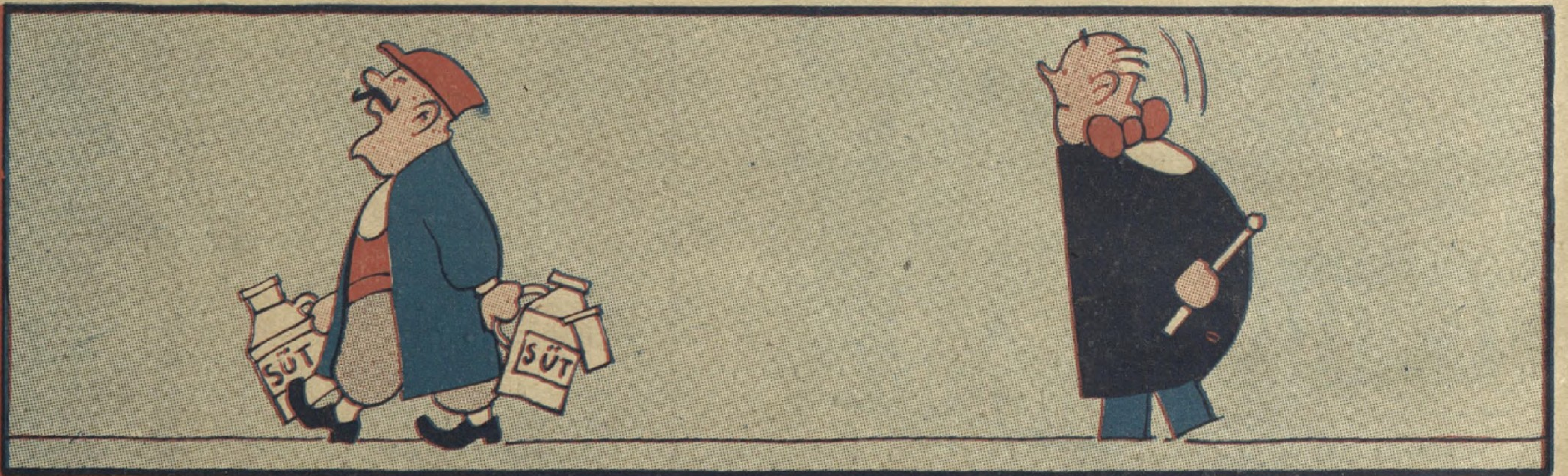
SÜMERBANK

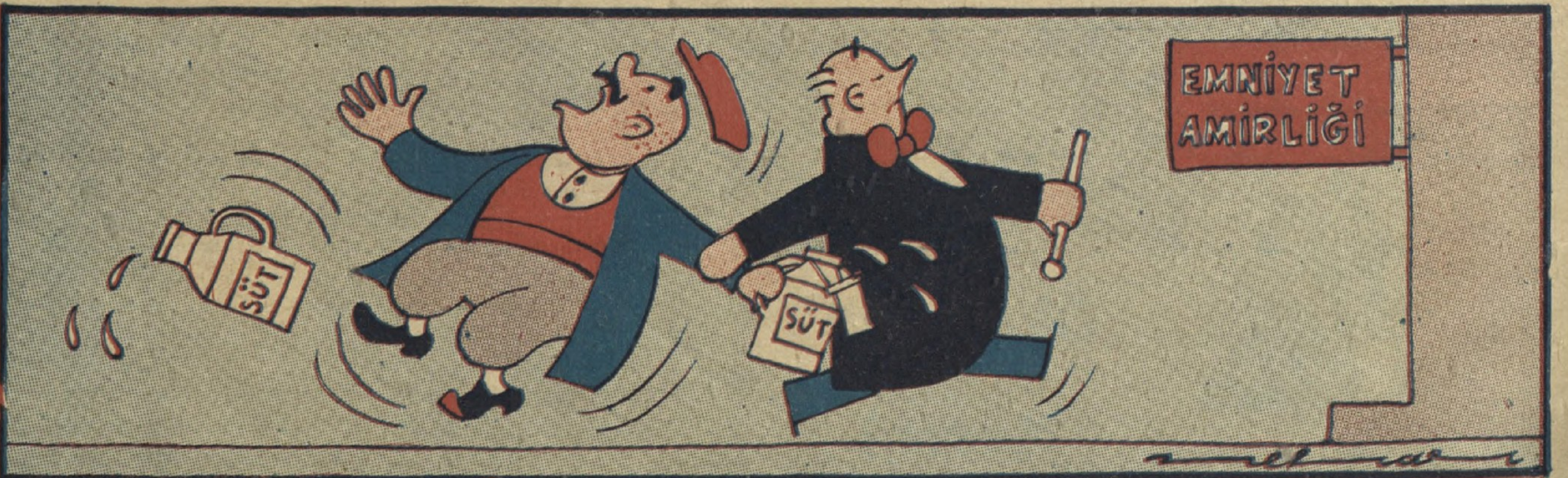
000459

AKBABA

Üstat Polis Hafiyesi

000460